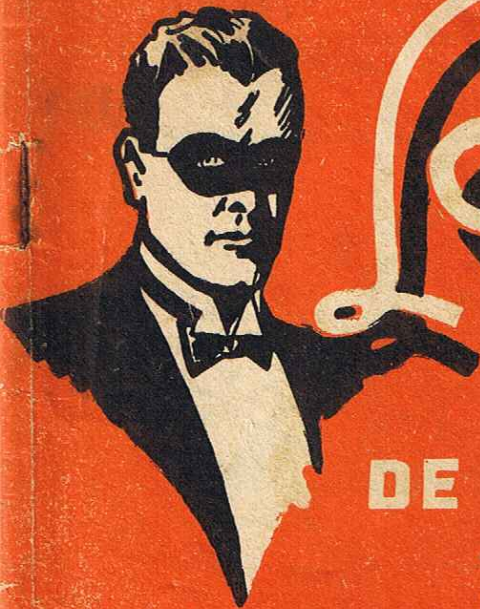

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een drama aan de Riviëra

Nr 2223

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een drama aan de Riviëra

Hoofdstuk I

DE BOOT VAN GRAAF DI BERNEZZO

Geruime tijd, zeer lang voor deze gezegende streken, was het weer te Monaco buitengewoon slecht gebleven.

Men had de bootraces, die meestal reeds in Februari plaats hadden, en die het glanspunt van het sportseizoen daarginds in het Zuiden vormen, reeds een paar malen moeten uitstellen, daar de hevige wind, die wel eens tot een storm aanwies, de golven van de zee, en zelfs die van de zo goed beschermde baai tot

een zodanige hoogte en wildheid opjoeg, dat het levensgevaarlijk zou zijn, en bovendien ook onmogelijk er zich op te wagen met een van die ranke, lichtgebouwde raceboten, die gewoonlijk aan de wedstrijden op de prachtige Golf van Monaco deelnemen.

Maar eensklaps, in het begin van April, was het weer omgeslagen, en dadelijk waren alle maatregelen genomen,

om de wedstrijden zo spoedig mogelijk te laten aanvangen.

De deelnemers van dat jaar, drie Italianen, drie Fransen, een Belg en een Hollander, vertoefden reeds weken te Monaco, ongeduldig wachtend op een ommekeer van het weer, die ten slotte gekomen was. Met heel wat meer lijdzaamheid dan hun bezitters wachtten de motorboten, die, op een rij, waren neergelegd op de spiegelgladde kade, die de binnenhaven van Monaco over een lengte van omstreeks een kilometer omgeeft, en vanwaar zij achtereenvolgens door een sterke hijskraan, op een daartoe speciaal ingericht schip geplaatst, met het grootste gemak in het water zouden worden getild.

Maar nu straalde al sedert een paar dagen een verrukkelijk blauwe hemel boven de baai en de haven, en alles voorspeelde een heerlijke dag, voortreffelijk geschikt voor het houden van de jaarlijks terugkerende wedstrijden.

Het water in de baai was spiegelglad er stond zo goed als geen wind, en in dat opzicht zouden de boten althans niet de minste moeite hebben, de vijf kilometer lange baan, heen en weer, af te leggen.

Het beginpunt bevond zich ditmaal een weinig terzijde van de plek, waar nog slechts weinige weken geleden de wedstrijd in het schieten op kleiduiven had plaats gevonden, en die zich bevindt aan het einde van een, in de baai vooruitkruipende steiger.

Eensklaps was het ook buitengewoon druk geworden, want van heinde en verre waren de rijke vreemdelingen komen toestromen, en de promenade vertoonde een onvergetelijk schouwspel, want zij leefde als het ware van de prachtige toiletten, die door schone vrouwen gedragen werden.

Glimmende, in allerlei kleuren gelakte auto's schoten geruisloos heen en weer, nu en dan afgewisseld door een onberispelijk bespannen dogcart, of een moderne, snelle scooter.

De hotels waren tot de laatste kamer bezet, en zij schitterden als witte paleizen in het zonlicht, naast elkander gerijd, heel hoog gelegen, terzijde van

de strandboulevard, met zijn booggangen in Moorse stijl, en uit hun vensters genoot men een wonderschoon uitzicht over de gehele baai.

Heel wat bezoekers hadden zich dan ook niet eens de moeite gegeven hun hotel te verlaten, maar hadden zich, met hun kijkers gewapend, een goed plaatsje verzekerd op het balkon van hun eigen kamer.

Een paar uren voor de wedstrijd een aanvang zou nemen, verdrongen zich echter toch heel wat mensen om de wedstrijdboten, die nog altijd op de kade lagen, thans ontdaan van de dekleden, zodat men alle bijzonderheden kon waarnemen.

In alle bekende talen ter wereld werden op- en aanmerkingen gehoord van deskundigen zowel als van leken.

De eigenaars hoorden glimlachend al deze opmerkingen aan, haalden er hun schouders voor op en stelden het meeste vertrouwen in hun boot, al was de vorm er van nog zo ongewoon.

Terwijl de nieuwsgierigen zich daar verdrongen, wandelden, in het prachtige park van het grote Casino, waarvan de bezitter nog telken jare enige miljoenen francs int, als opbrengst van de speelbank, langzaam twee in wit flanel gestoken heren, wier gehele uiterlijk aanstonds de sportlievende, rijke Engelsman verried.

Het flanel was van de fijnste soort en de pakken waren ongetwijfeld gesneden door de beste kleermaker, die er te Londen maar te vinden is.

De oudste der beide mannen stak bijna een hoofd boven zijn metgezel uit en ofschoon hij zeker de veertig reeds gepasseerd was, wezen de minste van zijn bewegingen op grote spierkracht en lenigheid.

Zijn gelaat, door de zon lichtbruin gebrand, vertoonde op dit ogenblik een uitdrukking van ernstige aandacht en zijn grijze ogen, groot en lichtend, keken strak naar een vrouw en een man, die op een afstand van ongeveer vijftig meter klaarblijkelijk in een druk gesprek verdiept waren, leunend over de marmeren balustrade van het grote

terras, waar zij zich geheel alleen bevonden.

Die twee mannen in het wit waren John Raffles en zijn trouwe metgezel Charles Brand.

Zij hadden slechts weinige dagen te voren een gevaarvol avontuur beleefd, in het Zuiden van de Indische Oceaan en Raffles was van zins, een paar dagen uit te rusten in deze streek, zo rijk door de natuur bedeed en waar de keizer der geldzucht zijn scepter zwaait.

— Waar kijk je toch zo naar, Edward? vroeg Brand eindelijk, toen Raffles niet verder ging, maar bleef staan achter een heesterbosje om naar het paar op het terras te kijken.

— Ik kijk naar Fravin Rita di Bernizzo, de echtgenote van de man, die over een paar uren zal deelnemen aan de wedstrijd met zijn boot de « Castelnova. »

— Heeft zij indruk op je gemaakt? vroeg Brand glimlachend.

— Niet meer indruk, amice, dan een mooie pop het zou doen, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Velen vinden haar toch zeer bekoorlijk.

— Dat neem ik graag aan. Het is eenvoudig een kwestie van waardering. Haar ogen zijn mooi, het ovale gelaat is mooi, het haar is zelfs prachtig, alles past wonderwel bij elkaar, en toch heeft dat mooie gezicht iets, dat mij niet bevalt. Overigens schijnt Luigi Saletta, met wie zij nu spreekt, er juist anders over te denken. Hij verslindt haar met zijn blikken en zij schijnt daar lang niet ongevoelig voor te zijn.

— Mijn hemel, alleen de echtgenoot schijnt, als gewoonlijk, niet te weten wat er tussen die twee bestaat, hernam Brand. Hij is haar minnaar, daaraan valt niet te twifelen.

— Dat heb je zeker uit zijn eigen mond?

— Natuurlijk niet. Welke gentleman praat ooit over zulke dingen? Maar hun ogen kunnen zij moeilijk in bedwang houden en...

— En ook hun tong niet naar het schijnt, antwoordde Raffles langzaam, tegelijkertijd de lederen tas open ma-

kend, waarin hij zijn Zeiss bewaarde, draaide de kijker uit en richtte hem op het paar, dat van de aanwezigheid hunner bespieders niets scheen te bemerken, of er anders in het minst geen acht op sloeg, daar het volkomen onmogelijk was, dat zij op die afstand konden horen, wat zij met elkaar te bespreken hadden.

— Wat doe je toch? vroeg Brand, nieuwsgierig, maar ook een beetje ongeduldig, want hij wilde zich graag een goede plaats veroveren bij het punt van aankomst der deelnemende wedstrijdboten.

— Stil even! zei Raffles kortaf.

Hij tuurde ingespannen, wel bijna vijf of zeven minuten achtereen, zonder de kijker een ogenblik voor zijn ogen weg te nemen.

Hij liet het instrument pas zakken, toen Rita en Saletta zich uit hun gebukte houding oprichtten en het Casino binnenstapten, na het terras in zijn gehele breedte te hebben overgestoken.

Brand, die intussen op een bank had plaats genomen en een verse sigaret had opgestoken, vroeg:

— Zou je me nu niet eens willen zeggen wat dat bespieden betekende, want dat deed je.

— Ik ontken het niet en ik heb er ook geen spijt van, antwoordde Raffles kalm, terwijl hij de kijker weer wegborg. Je vroeg wat het betekende? Wel, het betekent moord, of daaromtrent.

— Wát zeg je daar! riep Brand op ongelovige toon. Dat kun je niet menen.

— Ik meen het daarentegen zeer ernstig. Je weet Charles, dat ik, na heel wat geduldige oefening, het bijzonder ver heb gebracht in de zeer nuttige kunst van het aflezen van de lippen. Die kunst is mij ook ditmaal weer goed te stade gekomen, dat zul je spoedig genoeg begrijpen. Als ik nog een ogenblik mocht getwijfeld hebben, dan staat het nu toch vast, dat Saletta haar minnaar is. En dat niet alleen, maar hij wil met haar vluchten.

— Maar daartoe behoeft hij...

— Laat mij een ogenblik uitspreken. Ik heb bijna woord voor woord kunnen zien wat zij zoeven spraken. Di Ber-

nezzo is buitengewoon rijk en als hij sterft, niet eerder, erft zijn vrouw zijn fortuin, tot de laatste centiecmil.

— Is dat waarlijk zo? riep Brand vol afschuw uit. Zij willen hem dus vermoorden?

— Zij willen althans niet verhinderen, dat hij de dood tegemoet gaat, hernam Raffles bedaard. De uitwerking blijft intussen natuurlijk volkomen dezelfde.

— Maar hoe kunnen ze dat doen? Wat zijn ze voornemens?

— Luister. Je weet natuurlijk, dat Saletta ingenieur is, of om nauwkeuriger te zijn scheepsbouwer?

— Ja, dat is me bekend. Hij heeft verleden jaar nog met een boot van zijn eigen constructie aan de wedstrijden deelgenomen.

— Dat wil zeggen, dat hij een deskundige is en dat is hier het kardinale punt. Misschien heeft hij wel ongelijk in zijn opvattingen, maar de toeleg verandert daardoor niet. Daarover zul je zelf kunnen oordelen; luister maar verder. Graaf Orlando di Bernezzo neemt persoonlijk deel aan de race en wel in een boot, die hij zelf ontworpen heeft en naar zijn plannen heeft laten uitvoeren. Hij doet al een jaar of tien mee en nu meent hij ook dat hij er verstand van heeft, ofschoon hij volslagen dilettaant is. Begrijp mij goed, hij kan natuurlijk zeer goed beoordelen hoeveel toeren een motor zal lopen bij de hoogste belasting, maar of die motor geschikt is voor een bepaalde boot, dat weet hij weer niet. Nu schijnt hij het nog al dwaze denkbeeld te hebben opgevat een vliegtuigmotor van de zwaarste constructie met een buitengewoon hoog toerental te plaatsen in die boot, die hij zelf heeft ontworpen en die een buitengewoon geringe diepgang moet hebben. En het is nog wel een roterende motor met zeven cylindere, stervormig om de draaiende as heengeplaatst, zoals dit, bijvoorbeeld, het geval is bij de Gnome-motoren.

— Maar dat lijkt mij pure waanzin toe.

— Saletta zegt dat het waanzin is, hernam Raffles bedaard. Hij verzekert dat de «Castelnova» met die razend snel ronddraaiende motor geen drie honderd meters ver komt. Dan zal de boot eenvoudig tot spaanders uiteen zijn geslagen, naar hij zegt?

— Kan Bernezzo zwemmen?

— Neen!

— Maar hij zal toch dadelijk worden opgepikt.

— Door wie? Sinds verleden jaar mogen er volstrekt geen boten, behalve die aan de wedstrijd mee doen, zich meer op het wedstrijdterrein ophouden, nu een van de race-kruisers eens een gewone motorboot letterlijk door midden heeft gevaren. En er is natuurlijk geen sprake van, dat een raceboot, die met een sneltreinvaart over de golven suist, tijdig genoeg kan inhouden en op haar weg terugkeren, om iemand te redden, die niet kan zwemmen. De kans is dus zeer groot, zo redeneert Saletta, en zo redeneert ook de allerliefste gravin Rita, dat die onvoorzichtige sportman het loodje legt. Natuurlijk op het gevaar te wijzen als hij hem zou waarschuwen, maar dat doet hij juist niet.

— Maar er moeten toch anderen zijn, die eveneens het gevaar zien.

— Dat is nog zeer de vraag. De concurrenten bemoeien er zich uit de aard der zaak in het geheel niet mee. Als Bernezzo er zijn huid aan wil wagen, zo luidt hun inzicht, dan moet hij dat zelf maar weten. En wat het gewone publiek aangaat, dat zal er zich natuurlijk wel voor wachten een dwaas figuur te slaan door een zo bevaren deelnemer raad te geven.

— Maar dan hebben wij de plicht hem op het gevaar te wijzen! riep Brand opgewonden uit.

— Dat was ik ook juist van plan, hernam Raffles rustig. Maar eerst wil ik met eigen ogen de «Castelnova» eens wat nader beschouwen. Ga gauw mede, voordat de boot te water wordt gelaten.

De twee mannen verlieten snel het prachtige park, gingen door het hek, bereikten de kade, en liepen naar de plek, waar de raceboten voor een deel nog

op de oever lagen, want de drijvende kraan had er reeds een viertal in het water getild.

Maar de «Castelnova» was er nog. Raffles en Brand traden er op toe. Het was een boot van het eigenaardige type dat tijdens de snelle vaart half uit het water verrijst, en dan feitelijk alleen maar rust op een paar smalle glijvlakken, waaraan het dan ook de naam van glijboot heeft te danken.

Deze vaartuigen, voorzien van een zeer krachtige motor, kunnen een snelheid bereiken, die de 70 kilometers per uur dicht nadert.

De twee mannen wisten zich een plaats dichtbij de boot te verzekeren, en zij keken elkaar al spoedig veelbetekenend aan.

Voor een man als Raffles, die zelf een voortreffelijke vliegmachine en een duikboot geconstrueerd had, was het op de eerste blik duidelijk, dat Saletta het bij het juiste eind had: deze constructie deugde niet, en slechts een wonder zou in staat zijn, dit ranke vaartuig de finish te doen bereiken.

— Hij komt er drie honderd meters ver mee en geen centimeter verder, zei Raffles op zachte toon tot Brand. Als de motor op maximum toeren draait, zal

zij dat dunne hout eenvoudig uit elkaar wringen. Die aluminium stangen zullen verbuigen alsof zij van koekdeeg waren en alles zal uit elkaar slaan.

— Ik geloof dat ik hem daar juist zie aankomen, en daar is de kraan al, om zijn boot in het water te lichten.

Inderdaad kwam Orlando di Bernezzo, gekleed in een lichtblauw flanellen kostuum en blootshoofd, aanlopen.

Hij was een zwaar gebouwd man, met een donkerrode gelaatskleur, een dikke zwarte knevel en borstelige wenkbrauwen.

Er werd ruimte gemaakt door een paar politieagenten, de kettingen van de kraan werden gevierd en de met zacht leder beklede banden werden om de boot gelegd, die naarna met het grootste gemak werd opgetild en in het water werd neergezet, om voorlopig aan een der meerpalen te worden vastgelegd.

Op dat ogenblik trad Raffles op di Bernezzo toe, nam beleefd zijn hoed voor hem af en zei in onberispelijk Italiaans:

— Ik zou u gaarne een ogenblik willen spreken over een zeer dringende zaak, graaf. Zij kan geen uitstel dulden en ik verzeker u dat ze voor u van groot belang is. Het gaat om uw leven.

Hoofdstuk II

HET VOORSTEL

Di Bernezzo keek Raffles verbaasd aan, scheen in zijn herinnering te zoeken en zei toen:

— Ik kan mij niet herinneren, dat ik de eer had...

— Zoek niet verder, graaf, wij kennen elkaar ook inderdaad niet, viel Raffles hem in de rede. Ik vertoef hier slechts een paar dagen, met mijn vriend. Ik ben graaf Palmhurst, deze is James Burns, mijn vriend en secretaris.

— Maar gij spraakt zoeven van mijn leven, dat in gevaar zou verkeren?

— Dat doet het ook, graaf. Zeg mij eens: kunt gij zwemmen?

— Neen, dat is een van de weinige sporten, die ik niet beoefen, antwoordde di Bernezzo met een kort lachje. Maar ik stel vertrouwen in mijn boot.

— Laat mij u dan mogen zeggen, graaf, dat dit vertrouwen volkomen misplaatst is, zei Raffles op ernstige toon. Ik ben ingenieur, ik heb verstand van boten en van motoren en ik weet wat ik zeg. Maar laten wij hier niet blijven staan, het is hier zo druk en ik wilde liever dat niemand hoorde wat wij te zeggen hebben.

Hij voerde de wel wat verwonderde Bernezzo naar een stil plekje, op de voet gevolgd door Brand, die nieuwsgierig bleef wachten, hoe dit alles zou aflopen.

Raffles begon opnieuw:

— Ik zeg u dit niet als een bestweter die u nodeloos ongerust maakt, graaf, maar als een man die uit ondervinding spreekt. En ik herhaal, dat gij uw le-

ven waagt. Die roterende motor is veel te krachtig voor dat lichte vaartuig, nog afgezien van het feit, dat zij te veel vooraan staat en uw boot zal beletten zich voldoende op te richten, zodat de glijvlakken hun taak niet naar behoren zullen kunnen verrichten. De schroefas is te lang en wordt niet voldoende gesteund, de rondhouten zijn te zwak en de motor is te zwaar voor de dunne bodem.

— Kom, kom, waarde graaf, ik geloof waarlijk, dat gij de zaak wat al te donker inziet, zei di Bernezzo. Ik neem al tien jaren deel aan deze wedstrijden en...

— In een boot als de « Castelnova »?

— Dat niet, maar...

— Maar gij hebt deze boot zelf vervaardigd, of althans naar uw opgaven laten vervaardigen, graaf, en dat maakt een heel verschil. Ik heb veel eerbied voor uw kundigheden als bestuurder van een raceboot, maar het is nog heel iets anders, een boot zelf te vervaardigen. Ik geef u dus nogmaals de welgemeende raad uw plan te laten varen, tenzij gij zelfmoordgedachten koestert. Gij komt met de « Castelnova » niet op de helft van de baan. En gij zult moeten verdrinken, want niemand zal u bijtijds te hulp kunnen komen.

— Ik stel het op prijs, graaf, dat gij zo bekommerd om mij zijt, hernam Bernezzo met een zelfgenoegzaam lachje, maar ik herhaal, dat ik genoeg vertrouwen stel in mijn eigen uitvinding, om met de « Castelnova » mijn kansen te

verdedigen.

Nu had Raffles stellig reeds het plan, zich van de koppige Italiaan af te wenden en hem aan zijn lot over te laten, als een paar ongeduldige, in drift uitgeroepen woorden van Brand aan de gehele zaak geen onverwachte keer hadden gegeven, die verstrekkende gevolgen zou hebben.

Want voor hij het zelf nog goed wist, kwam het ongeduldig en verontwaardigd over zijn lippen:

— Maar begrijp dan toch, dat men u naar het leven staat.

Raffles wierp Brand een snelle blik toe, maar het was te laat, de woorden hadden doel getroffen.

Het gelaat van de Italiaan verkreeg een andere uitdrukking, zijn wenkbrauwen trokken zich samen en hij vroeg, een weinig schor nu:

— Heb ik u goed verstaan, mijnheer? Gij zegt dat men mij naar het leven staat? Iemand zou mij dus met opzet in zee laten gaan met dat scheepje, wetende dat het mijn verderf zou worden?

— Mijn secretaris heeft de woorden nu eenmaal in een onbewaakt ogenblik uitgesproken, graaf en ofschoon ik mijzelf maar hoogst zelden met dergelijke aangelegenheden bemoei, persoonlijk althans, het is nu eenmaal gezegd.

Di Bernezzini was een weinig bleker geworden; hij deed nu een stap op Brand toe en hernam, hem met een bevende hand bij een knoop van zijn flanelen pak vattend:

— Gij zult nu ook verder moeten gaan, mijnheer. Wat hielden uw woorden in? Wat betekenen zij? Wie staat mij naar het leven en waarom?

— Als gij het zelf niet vermoedt, begon Brand stamelend, die al diep berouw had over zijn loslippigheid, nu hij zag, hoe onaangenaam Raffles er door getroffen was.

— Wat doet het er toe wat ik vermoed? riep Bernezzo plotseling heftig. Als gij een gentleman zijt, spreek dan vrij uit. Wie zendt mij de dood in, wie vermoedt, dat ik deze wedstrijd niet zal overleven?

Maar voor Brand kon antwoorden, deed Raffles een stap naar voren en

zei, met zijn rustige diepe stem:

— Wij zijn nu te ver gegaan, om nog terug te kunnen treden, graaf, dat begrijpen wij zelve zeer goed. De naam van de man die hoopt dat gij niet zult terugkeren, is Luigi Saletta.

— Ik wist dat ik die naam zou horen! hernam di Bernezzo woest. Mijn vrienden hebben die naam al eens vroeger genoemd, in verband met... maar daarover kan ik met vreemdelingen niet spreken. Maar hoe weet gij het? Spreek dan toch, ziet gij niet dat ge mij op de pijnbank bindt?

Het was een zeer onaangename taak en Raffles was zeker niet gewend, in dergelijke hartsaangelegenheden als aanbrengrer op te treden, maar hier ging het om een mensensleven en bovendien had Brand nu eenmaal de bal aan het rollen gebracht

En zo zei hij op zachte toon:

— Luigi Saletta sprak er over met uw vrouw, graaf. Ik begrijp hoe diep het u moet treffen, dat gij dit hoort uit de mond van een vreemdeling, die gij een half uur geleden nog niet kende, maar de omstandigheden liggen er nu eenmaal toe. Saletta is scheepsbouwmeester en hij weet evengoed als ik het weet, dat uw boot binnen enkele minuten uit elkaar zal worden geslagen, omdat zij volkomen fout geconstrueerd is.

Het bleef een ogenblik stil en alleen de hijgende ademhaling van di Bernezzo werd vernomen.

Met moeite kwamen hem de woorden over de lippen, toen hij ten slotte stamelend uitbracht:

— Het is vreselijk, om dit alles uit de mond van een vreemdeling te moeten horen. Zeg mij eens, zijt gij er wel zeker van, dat het mijn vrouw was, die met die man sprak?

— Daaraan kan geen twijfel bestaan graaf, antwoordde Raffles. Men kent u hier zeer goed, gij schijnt ieder jaar uw echtgenote te hebben meegebracht, en men wees haar ons reeds aan, toen wij nog geen half uur in Monaco vertoefden. Hetzelfde geldt voor Luidi Saletta, die hier ook geen onbekende schijnt te zijn.

— Wat zeiden zij nog verder, graaf? vroeg di Bernezzo, na enige tijd zwijgend en met gebalde vuisten te hebben nagedacht.

— Ik wil u liever niet alles in bijzonderheden mededelen, graaf, gaf Raffles ten antwoord. Gij begrijpt wel dat onze toestand nog al pijnlijk is, nu wij dat gesprek hebben beluisterd. Maar dit wil ik u wel zeggen, en het is een herhaling van wat ik zoeven reeds zei: Saletta weet, dat uw boot onzeewaardig is, dat zij onderweg zal vernietigd worden en met die wetenschap laat hij u rustig vertrekken.

— En... zij?

— Mevrouw uw echtgenote maakte geen tegenwerpingen; ik meen dat zij van plan zijn, spoedig na het ongeval, dat u stellig zou treffen, te vluchten, ofschoon men die naam eigenlijk niet eens meer aan hun vertrek zou kunnen geven, want mevrouw de gravin zou na uw dood natuurlijk volkomen vrij zijn om te doen en te laten wat zij verkoos.

— Wij zullen zien. Ik zal hun plannen dwarsbomen, dat zweer ik. Maar hoe kan ik mij wreken en mij tegelijkertijd vergewissen, dat gij geen lafhartig spel met mij gespeeld hebt.

— Ik verwachtte deze opmerking half en half, hernam Raffles glimlachend. Een man gelooft zulke dingen zeer ongaarne. Maar gij moet hen toch hebben gewantrouwd?

— Dat heb ik ook, al maanden lang? Maar zij wist de comédie voortreffelijk te spelen, de laaghartige bedriegster. Enkele mijner vrienden hebben mij reeds gewaarschuwd, vroeger; ik heb hun woedend het zwijgen opgelegd; ik kon het niet geloven. Maar zij zullen er voor boeten, dat zweer ik, als ik slechts zekerheid kan verkrijgen. En die zekerheid zou ik slechts kunnen verkrijgen, ten koste van mijn leven.

— Misschien toch niet, als gij slechts het plan wilde volgen, dat ik u aan de hand zal doen, merkte Raffles op en een zonderlinge glimlach deed zijn lippen plooiën.

— Waarvan spreekt gij? Raadt ge mij aan, om van de gehele onderneming af te zien?

— Slechts in zekere zin, graaf. Ik zou u namelijk het voorstel willen doen mij in uw plaats te laten vertrekken.

— Drijft gij de spot met mij?

— Ik denk er niet aan. Ik meen het in volle ernst.

— Maar de reden? Waarom zou ik dat toelaten?

— Om in schijn te verdwijnen, en dan een dag later reeds te kunnen opdagen, waarna het u natuurlijk zeer gemakkelijk zal vallen, de waarheid van mijn woorden aan de werkelijke toestand te toetsen. Zijn uw vrouw en Saletta voortdurend bij elkaar, maken zij aanstalten voor hun vertrek, zijn zij misschien reeds te zamen heengegaan, dan is twijfel voor u natuurlijk niet meer mogelijk.

— En dan zal ik hen beiden doden! riep di Bernezzo op woeste toon.

— Dat is een groot woord, graaf, hernam Raffles koeltjes.

Bernezzo stond een ogenblik in diepe gedachten, en riep toen eensklaps met flikkerende ogen uit:

— Ik neem uw voorstel aan, maar ik heb verscheidene bedenkingen. Ten eerste: waarom wilt gij uw eigen leven in gevaar stellen voor een volkomen onbekende?

— Als ik door de explosie niet word gewond en daartoe zal ik mijn maatregelen nemen, hindert het niet, dat ik in het water terecht kom, want ik kan zwemmen, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Maar wat dan? Men zal u opvissen men zal onmiddellijk zien dat gij een vreemde zijt, en niet Orlando di Bernezzo.

— Ik zal wel zorgen dat ik niet word opgevist, antwoordde Raffles glimlachend. Lang voor de redders de plek van het ongeluk kunnen hebben bereikt, zal ik al naar de kust gezwommen zijn, waar mijn vriend mij op een afgesproken punt zal opwachten, om mij met hem dan aanstonds uit de voeten te maken. Men zal vruchteloos naar u dreggen en als uw lijk niet te voorschijn komt, zal men natuurlijk aan uw dood geloven.

— Alles goed en wel, maar verondersteld dat Saletta en gij en nog enige anderen u vergissen, en dat de « Castelnova » veilig en wel terugkeert?

— Dat zou in dit bijzondere geval niet wenselijk zijn, tenminste wanneer gij uw plan wilt volbrengen, hernam Raffles. En gij zoudt mij dan wel toestemming moeten geven, om uw boot met opzet tot zinken te brengen.

— Die toestemming hebt ge bij voorbaat, als ik daardoor slechts gelegenheid krijg om mij zekerheid te verschaffen, hernam Bernezzo op woeste toon. Wilt gij zweren, dat dit gesprek inderdaad heeft plaats gehad zoeven?

— Dat zweer ik. Het spijt mij dat het u ter ore is gekomen, maar nu het eenmaal geschied is, verberg ik u ook niets.

— Zij zenden mij dus wetens en wilens de dood tegemoet? Nu, wij zullen wel zien. Maar thans nog een zeer ernstig bezwaar, graaf Palmhurst.

— Laat horen.

— Men kent mij hier, al sedert jaren. Men kent ook mijn boot, die hier bijna een week tentoongesteld is geweest. Aan de startplaats zal men dus onmiddellijk zien, dat er iemand anders mijn plaats heeft ingenomen.

— Dat zal men niet, graaf, want ik zal zo sprekend op u gelijken, dat het verschil niet zal zijn op te merken.

— Gij zijt dus een tonselspeler?

— Als de nood dringt, ja!

— Maar ik zelf dan? Er kunnen toch geen twee Bernezzo's hier rondlopen?

— Dat spreekt vanzelf. Gij moet u dan ook voor minsters de gehele dag ver van hier ophouden. Ga bijvoorbeeld naar Mentone, naar Nice, het doet er niet toe, als gij slechts niet hier blijft. Natuurlijk is er niets tegen, dat gij van uit de verte, maar dan eveneens vermomd, de gehele tragi-comedie gadeslaat.

— Ik zou mij moeten vermommen?

— Nu, ik wil u niet dwingen om u te grimmeren. Het zou wellicht al voldoende zijn, als gij die dikke knevel zoudt afscheren, en uw haar met een kleurmiddel zou behandelen. Verf het bijvoorbeeld, donkerrood, rosblond, wat gij wilt. Maar dos het dan snel, want wij hebben niet heel veel tijd meer.

— Het blijft afgesproken! En als uw plan slaagt, dan zal ik alle redenen hebben om u te danken.

— Dat geloof ik haast niet, zel Raffles koeltjes. Uw dankbaarheid zou ik nog maar enige tijd opschorten; gij zoudt er wel eens berouw van kunnen hebben.

Maar dat laatste had Raffles binnensmonds gezegd, zodat Bernezzo het niet hoorde.

Hoofdstuk III

DE WEDSTRIJD

De nodige maatregelen werden nu spoedig genomen.

Di Bernezzo vertrok naar het Hotel « des Anglais », waar hij en gravin Rita logeerden en vertrok vandaar weer, zonder ook maar enige bagage mede te nemen, om geen achterdocht te wekken.

Hij begaf zich langs een omweg naar een ver afgelegen deel van de baai, waar hij, met een kijker gewapend, het verloop van de wedstrijd zou kunnen volgen, om vandaar binnen enkele minuten het station te bereiken, vanwaar hij dan zou kunnen vertrekken naar Nice, waar hij zijn intrek zou nemen in het « Hotel des Nations ».

Raffles had hem dit verzocht, in geval hij hem mededelingen had te doen.

Maar alvorens zich naar zijn schuilplaats te begeven, trad di Bernezzo een kleine kapperswinkel binnen, in een der voorsteden, liet zich daar zijn knevel afscheren en kocht een haarkleurmiddel dat hij terstond aanwendde in een afgelegen hoekje van een groot plantsoen.

Wat Raffles betreft, hij zou niet Raffles geweest zijn, als hij op dergelijke onverwachte avonturen niet geheel en al was voorbereid.

Want zelfs op zijn vacantiereizen had Raffles in een goed verborgen vak van koffer of valies altijd nog wel een paar van die uitstekend gemaakte pruiken bij zich, waarmede de gewone toneelpruiken in het geheel niet te vergelijken waren en een klein étui met kleurmiddelen en andere zaken, waarmede hij zijn gelaat binnen enkele ogenblik-

ken een volkomen verandering kon doen ondergaan.

De verandering had in dit geval plaats in de kamer van Brand, in het hotel, waar beiden logeerden en Raffles wist het gebouw zo goed als onopgemerkt te verlaten, zo niet sprekend dan toch voldoende op Bernezzo gelijkend om het doel te bereiken dat hij nastreefde.

En terwijl hij zich naar de kade spoedde, waar de « Castelnova » gemeerd lag, begaf Brand zich, met wroeging en spijt in het hart, met een valies met kleren naar het punt van de kust, dat Raffles hem had aangeduid.

Alles was nu gereed voor de eigenaardige onderneming, welke Raffles thans op touw had gezet.

Hij baande zich snel een weg door de nieuwsgierigen, stapte in de wankelende boot, die bij deze manoeuvre reeds bijna omsloeg, zo onvast lag zij op het water en bracht voorzichtig de motor op gang.

— Ik ben benieuwd of ik het punt van afgang heelhuids bereik, mompelde Raffles voor zich heen, toen hij zijn gehele lichaam voelde trillen en de roterende motor met woest lawaai rondsnorde.

Hij trachtte het toerenaantal zoveel mogelijk te temperen en kwam aan de startplaats, tien minuten voor het sein van vertrek zou worden gegeven.

Zijn naam en nummer werden afgeeroepen door de starter, die met een grote wit-rood geblokte vlag gewapend was

voor geval zijn startpistool niet mocht afgaan, hij antwoordde, kreeg zijn plaats tussen de andere boten aangewezen en wachtte volkomen kalm op het sein van vertrek.

Rimpelloos strekte de baai zich voor hem uit.

Voor het eerst sedert vele jaren vertoonde geen enkel vaartuig zich op haar blauwe oppervlakte. Heer in de verte, ternauwernood zichtbaar, lagen de boeien, welke de race-boten moesten rondrennen, om vervolgens de terugweg te aanvaarden. Maar Raffles wist, dat bij die boeien waarschijnlijk in het geheel niet zou halen en hij glimlachte flauwtjes voor zich heen.

Hij trachtte de plek te bepalen, waar Brand zich moest ophouden, maar hij zag niets van de jonge man, die zich waarschijnlijk in het struikgewas verborgen had.

Toch wist Raffles, dat Brand met behulp van zijn sterk vergrotende kijker, het gehele verloop van de wedstrijd wel zou kunnen volgen.

Daar klonk reeds het waarschuwingssein: « Halve minuut. »

Nog dertig seconden en de wedstrijd zou een aanvang nemen.

Het was zeer druk op de pier, waar anders de wedstrijd in het duivenschieten plaats had, en Raffles meende tussen de toeschouwers, die zich daar verdrongen, ook gravin Rita en Saletta op te merken, ofschoon hij er niet volkomen zeker van was, want daartoe was de afstand te groot.

Maar als zij het waren, dan had zeker zijn plan veel kans van slagen, want zij gaven niet het minste bewijs, ook maar een ogenblik te twifelen aan de identiteit van de man, die daar aan het kleine stuurrad zat van de «Castelno-và».

Trouwens, Raffles wist wel, dat zijn dikke zwarte snor, zijn zwarte pruik en zijn olijkleurige tint hem zeer veel op Bernezzo deden gelijken.

Alleen de kleur van de ogen week tamelijk sterk af, maar Raffles had dit zo goed als het ging verholpen, door zijn oogharen diep zwart te kleuren en de ogen half dicht te knijpen, zoals hij

het ook Bernezzo had zien doen.

Hij dacht hier nog over na, toen het startpistool afging, en onmiddellijk schoten de boten der deelnemers als het ware met een sprong vooruit, onder een oorverdovend geknetter der motoren.

Raffles had de boot in die korte tijd voldoende kunnen bestuderen, om althans te weten, hoe hij haar op gang moest krijgen.

Nu, wat de vaart betreft, daarover had hij zeker niet te klagen.

De «Castelno» schoot als een pijl uit een boog vooruit, krakend in al haar gebindten, en als zij het maar had uitgehouden, wie weet of zij in snelheid de anderen niet had overtroefd.

Maar zij zou het niet uithouden, dat bemerkte Raffles reeds, toen de eerste 200 meters nauwelijks waren afgelegd, onder donderend lawaai van de rondsnorrende motor.

Het dunne hout kraakte bedenkelijk en Raffles voelde als het ware alle delen trillend loswringen.

Hij matigde met opzet de vaart een weinig, om de anderen ver voor te laten komen en stuurde de boot vervolgens een weinig uit de koers, onmerkbaar, om geen achterdocht te wekken.

En toen er bijna 500 meter schoon water was tussen de «Castelno» en de minst snelle der voortschietende raceboten, gebeurde het onvermijdelijke.

Raffles kon duidelijk zien hoe de dunne planken van de romp als het ware uit elkander werden gedrukt, door de ongelooflijke kracht van de motor. De eikengrondplank begaf zich, verschoof en met een ontzettende slag beukten de razend snel ronddraaiende cilindervan de rotatiemotor de gehele voorkant van het bootje leterlijk tot splinters.

Raffles had geluk; de stukken hout vlogen hem rakelings langs het hoofd en hij wist niets beters te doen, dan zich haastig op zijde en overboord te werpen.

En het was ook hoog tijd, want de motor voltooide juist zijn vernielingswerk, hield toen op met draaien, omdat de benzinetank reeds onder water was en gaf nog met een laatste, als het ware stuipachtige slag, de geest.

De « Castelnova » zonk als een steen, met een hevig gesis, wegens het plotselinge afkoelen van de sterk verhitte motor.

Binnen enkele seconden was de boot onder de waterspiegel verdwenen, meegetrokken door de zware machine, en Raffles moest zich met een paar flinke slagen haastig van die plek te verwijderen om niet te worden meegetrokken in de zuiging.

Hij keek slechts even om zich heen en toen hij bemerkte, dat het ongeval ongeveer juist in het midden van de baai had plaats gegrepen en men zelfs met behulp van een kijker de ware toedracht onmogelijk had kunnen volgen, dook hij onder en begon met krachtige slagen onder water voort te zwemmen, de baai uit, in de richting van de kust.

Om de veertig meters kwam hij even boven, om diep adem te halen en dook dan onmiddellijk weer onder. Maar hij had toch telkens tijd genoeg, om even rond te zien en zich te vergewissen van de stand van zaken. Hij merkte aanstonds, dat de bestuurders van de raceboten zelfs niet achterom hadden gekeken, wat bij zulk een sneltreinvaart ook zeker hoogst gevaarlijk zou zijn geweest.

Maar op de pier had men het ongeluk natuurlijk bemerkt. Dat bleek onmiddellijk uit de golvende beweging, welke hij onder de toeschouwers waarnam.

Hij was reeds vijf malen bovengekomen, toen hij bemerkte, hoe een snelle toerboot, bemand met een zestal heren in wit flanel van de pier afstak en zich naar de plek van de ramp spoedde.

Hij berekende, dat zij voor die afstand van twee en een halve kilometer minstens zeven of acht minuten nodig zouden hebben.

In die tijd kon hij al ver zijn.

Toen hij nogmaals het hoofd boven water hief, om adem te halen, zag hij ook van de kade een drietal boten de baai invaren, waarschijnlijk politieboden die eveneens hulp kwamen bieden.

Hij lachte zacht voor zich heen, zeer tevreden met het resultaat van zijn onderneming.

Want toen de toerboot eindelijk de plek had bereikt, waar enig rondrijvend wrakhout het juiste punt aanduidde, waar het ongeluk was geschied en daar begon rond te varen, toen was Raffles al zover van die plek verwijderd, dat het zo goed als onmogelijk zou zijn, dat iemand hem zou zien gedurende enkele tellen, welke hij even het hoofd boven water hief, om zijn longen met lucht te kunnen vullen.

Hij had zich met opzet zeer dun gekleed, alleen in zijn flanellen pak en het zwemmen in het door de zon verwarmde water kostte hem niet de minste inspanning; het was een waar genot!

Nog een kwartier en hij was zover, dat hij zonder gevaar van te worden gezien aan de oppervlakte kon blijven zwemmen, met een rustige schoolslag, die zijn armen niet boven water bracht.

Als hij nu en dan eens omkeek, of zich op een zijde wierp, om de slag af te wisselen met een crawl, die de bewondering zou hebben opgewekt van iedere kenner, zag hij het bootje nauwelijks meer en de pier met de bezoekers slechts als een vage, onduidelijke massa.

Hij zwom bedaard verder, zonder zich al te zeer in te spannen, ruim een uur achtereen, tot hij ten slotte de bomen gewaar werd, welke de plek aanduidden, waar Brand zich moest bevinden, aan de oever van een inham, waar zich op dat tijdstip wel geen mensen zouden bevinden.

Hij zwom daarheen en toen hij nog een honderdtal meters van de kust was, zag hij Brand te voorschijn treden met zijn kijker voor het oog, die de zee afzocht.

Hij stak even zijn hand op, om hem de plek aan te wijzen waar hij zich bevond, dook onder, herhaalde dit nog enige malen, voelde toen het zand onder de voeten en waadde naar de plek, welke Brand hem aanduidde en van waar het volkomen onmogelijk was, de stad Monaco in haar schitterende blankheid te zien liggen.

Zodra hij Brand kon roepen, riep hij vrolijk uit:

— Daar ben ik, amice. Alles veilig hier?

— Geen mens te zien, riep Brand terug. Geheel uitgestorven. Iedereen is naar de wedstrijd gaan kijken en de villa's liggen veel verderop. Haast je en trek maar gauw droog goed aan.

Raffles stapte aan land, schudde zich als een natte poedel, trok de kletsnatte pruik van het hoofd, die zich evenwel uitstekend bleek te hebben gehouden, ontdeed zich van de zwarte knevel en trok in de luwte van een dicht bosje het flanelen pak uit.

Met de ruige handdoek, die Brand hem toestak, droogde hij zich af, nu en dan zacht voor zich heenlachend, wentelde zich even in het door de zon gestoofde, bijna sneeuw witte zand en riep vrolijk uit:

— Het is prachtig geslaagd, Charles. Heb jij er iets van kunnen zien?

— Alleen het uit elkaar ploffen van de boot en ik hield mijn hart vast, van de rest niets, daartoe was het te ver af. En ik verzeker je dat ik in grote ongerustheid heb verkeerdt. Hoe gemakkelijk hadt je kunnen worden getroffen door rondvliegende delen van de motor of van de vernielde boot. Maar het doel van deze comedie? Wil je me dat eens uitleggen? Wat heb je er aan tijdelijk in de huid van di Bernezzo te kruipen?

— De vraag is tamelijk naïef. Weet je niet dat de man schatrijk is?

— Dat weet ik, maar ik kan niet inzien...

— Wel, ik behoef mij slechts te vertonen, vanavond bijvoorbeeld, als het verschil in de kleur van onze ogen niet al te zichtbaar zal zijn en men zal mij stellig aanzien voor de graaf.

— Hoe kan men dat, als je twee uur geleden verdronken bent?

— Als ik zeg men, dan was dat slechts bij wijze van spreken. Ik zal wel zo verstandig zijn, om mij niet aan degenen te vertonen, die van mijn jammerlijk uiteinde getuige zijn geweest, maar alleen aan mijn lieve echtgenote.

— Maar die weet ook niet beter of je bent verdronken! riep Brand uit. Ik heb haar duidelijk gezien onder de toeschouwers op de pier, voor ik mij hier-

heen begaf, in gezelschap van die Saletta

— Dat doet er niets toe, hernam Raffles schouderophalend, terwijl hij zijn voeten stak in de schoenen, welke Brand hem overhandigde. Zij moet dan maar denken, dat ik uit de dood herrezen ben. Het is mij volslagen onverschillig hoe zij dat opvat

— Maar di Bernezzo? Hij zal terugkeren.

— Niet voor morgen. En als ik het noodzakelijk acht, keert hij voorlopig in het geheel niet terug. Wij hebben immers middeltjes genoeg om hem dat te beletten, als het nodig mocht zijn.

— Nu goed, ik neem aan dat je gravin Rita zeer hebt doen ontstellen door je plotselinge terugkeer en nu tegenover haar staat. Wat zal het nut daarvan kunnen zijn?

— Het nut ligt in de omstandigheid, dat gravin Rita de prachtigste en kostbaarste juwelen heeft, welke men zich maar kan voorstellen. Het nut ligt voorts hierin, dat ik zonder enige moeite mij zal kunnen meester maken van het geld, dat de graaf in zijn secretaire bewaart. Geen inbraak, geen gevaar voor ontdekking, geen offering van mijn nachtrust, een kleine handbeweging en de zaak is tip top voor elkaar. Misschien zou ik deze werkwijze niet toepassen als het iemand anders betref, maar ik heb van die Bernezzo dingen gehoord, die mij zeer tegen hem hebben ingenomen. Als zijn vrouw hem bedriegt, dan heeft hij dat voor een groot gedeelte aan zichzelf te wijten. Dat ten eerste. Hij is een speler, een drinker, een ruwe klant, die zijn vrouw hoofdzakelijk beschouwd als een van zijn mooie paarden, waarmee hij trots kan pronken. Hij heeft hier in Monaco al tienduizenden ponden sterling gewonnen, om ze dadelijk weer te verliezen, hij is een ijdele pochhans en ik heb er geen aasje berouw van, als het mij gelukt, hem deze poets te bakken.

— Maar als dan alles aan het licht komt, zal hij ook niet meer geloven, dat er iets waar is van het gesprek, dat zijn vrouw met Saletta heeft gevoerd.

— Des te beter. Dat voorkomt een bloedbad, want ik acht die Bernezzo inderdaad wel in staat, zijn vrouw eenvoudig overhoop te schieten en haar minnaar eveneens. Voor dergelijke dingen zijn de rechters hier in Italië zeer toegeeflijk, naar ik heb gehoord.

Raffles was op dat ogenblik al bezig, zijn das onder de slappe boord van zijn overhemd te strikken, terwijl Brand doende was, het kletsnatte, flanelen pak te begraven in een kuil onder het zand.

— Dus je wilt reeds vanavond een slag slaan?

— Wanneer ik het uitstel tot morgen zal het te laat zijn. Overdag is het trouwens te gevaarlijk om mij dan te vertonen, want dan zou de kleur van mijn ogen mij dadelijk verraden. Ben je klaar?

— Ja, Edward, wij kunnen gaan, als je wilt.

— Vooruit dan, nu begint het aangenaamste gedeelte van mijn aardig plannetje.

Hoofdstuk IV

ONVERWACHTE TERUGKEER

Het was reeds ongeveer half tien in de avond, toen Raffles zich gereed maakte, om zich te begeven naar het grote hotel, waar het echtpaar di Bernezzo zijn intrek had genomen.

In de loop van de namiddag had hij de gangen van Rita, zowel als van Luigi Saletta, laten nagaan en Brand had hem trouw rapport uitgebracht, waaruit Raffles was gebleken, dat de weduwe, zoals zij zich zeker beschouwde, geenszins ontroostbaar was, maar reeds nu al klaarblijkelijk de nodige maatregelen nam, om zo gauw mogelijk uit Monaco te kunnen vertrekken.

Reeds in de late namiddag was zij haar koffers gaan pakken en een paar keren was zij in gezelschap van Saletta geweest, die eveneens in zijn hotel aanstalten tot vertrek maakte, ofschoon hij eerst voornemens was geweest, tot in het begin van de herfst daar te blijven.

Met die wetenschap toegerust en overtuigd dat hij niet langer mocht aarzelen, begaf Raffles zich, nog altijd vermomd als Orlando di Bernezzo, naar het Hotel des Anglais, hetwelk te midden van een prachtig uitgestrekt park is gelegen, ten dienste van de gasten.

Hij had zich die dag met opzet buiten Monte Carlo gehouden, teneinde zijn plannen niet te doen mislukken, want een ontijdige herkenning zou veel, zo niet alles bederven.

Brand had zijn instructies ontvangen en James Henderson was gewaarschuwd de reusachtige chauffeur van Raffles, die in een afzonderlijk hotel logeerde, en daar trouw de wacht hield bij de grote Renault, welke Raffles voor de tijd van een paar weken gehuurd had om daarmee uitstapjes in de omtrek te kunnen maken.

Hij nam voor het hek afscheid van Brand, die hem niet zonder ongerust-

heid zag vertrekken, en volgde de brede, helder verlichte laan, die van het hek uitliep op de grote vestibule, en het daarvoor gelegen terras van het hotel, toen hij ongeveer halverwege verrast stilstond.

Zijn scherp oog had een donkere gedaante menen te ontwaren, die zich blijkbaar verborgen wilde houden, en zich nu bewoog terzijde van de laan, in de schaduw van een cactushaag, die hier ter plaatse de laan begrensdde.

Raffles stapte wat terzijde, om over de grasband te kunnen lopen, en matigde zijn schreden.

De man die daar, op ongeveer tien passen voor hem uitliep, deed blijkbaar alle moeite om niet te worden gezien.

Maar waarom? Raffles hield niet van die rondsluipende gedaanten als hij zelf voornemens was, een tamelijk gevaarlijke onderneming op touw te gaan zetten. Misschien had Bernezzo wel gebabbeld, zijn mond niet kunnen houden, de zaak was wellicht ter ore gekomen van de politie, die waarschijnlijk argwaan had gekregen en nu overal haar geheime beambten liet rondsuffelen.

Het was wel mogelijk dat Raffles zich vergiste, maar hij was er de man niet naar, om zich dienaangaande niet dadelijk zekerheid te verschaffen.

Hij verhaastte dus zijn onhoorbare schreden, op alle verrassingen voorbereid, maar zorgdragend, dat er een afstand van enige meters bleef tussen hemzelf en de man die daar voortsloep.

Nu ging hij een zijweg in, blijkbaar met het doel, het hotel te naderen op een wijze, die hem minder gemakkelijk in aanraking zou brengen met een van de gasten.

Want door het hoog opgaand geboomte heen, kon men van deze plek gemakkelijk een gedeelte van het helder verlichte terras overzien, waar onder de rood en wit gestreepte, reusachtige parasols, die in alle richtingen konden worden versteld, vrij wat gasten genoten van de verrukkelijke avond.

In het midden van deze zijweg ongeveer schommelde slechts een enkele elektrische lamp en Raffles zorgde, dat hij de geheimzinnige gedaante zou heb-

ben kunnen inhalen, juist wanneer deze zich bij de lamp bevond.

Toen dit het geval was, kuchte Raffles zacht, met de hand in zijn zak om de kolf van zijn revolver geklemd.

De man, die voor hem liep, keek onmiddellijk verschrikt om, en ondanks zichzelf liet Raffles een zachte uitroep van verbazing, ongeduld en afkeuring horen.

Want de man, die hem daar zijn bleek en vertrokken gezicht toewendde, was Orlando di Bernezzo.

Een ogenblik keken de beide dubbelgangers elkaar zwiingend aan en toen zei Raffles, half spottend, half toornig:

— Een vreemde ontmoeting, graaf. Ik dacht dat gij nog steeds te Nice zoudt zijn.

— Ik kon het daar onmogelijk langer uithouden, bromde Bernezzo. Gij weet niet wat het is, om ver van de plaats te moeten vertoeven, waar zich de vrouw bevindt, die u achter uw rug bedriegt.

— Misschien toch wel, antwoordde Raffles rustig. Maar dat is de kwestie niet. Wij hadden afgesproken, dat gij pas morgen terug zoudt keren.

— Afgesproken? Ik herinner mij er niets van, beweerde Bernezzo. En al was dat wél het geval, mijn gevoel van wraakzucht is sterker dan alles. Saletta is in het hotel.

— Dat wist ik. Maar dat was toch geen reden, om zo hals over kop terug te keren?

— Dat kan ik zelf het best beoordeelen, bromde Bernezzo. Overigens, het is mij eigenlijk een raadsel, dat ik u nog altijd onder deze vermomming aantref. Waartoe dient die comédie?

— Pardon, graaf, ik heb ook mijn kleine geheimpjes, antwoordde Raffles glimlachend. Maar hoe het ook zij, ik had liever gezien, dat gij nog wat waart weggebleven.

— Maar waarom dan toch? Gij zult mij toch niet willen beletten, die bedriegster te bestraffen? Ik zeg u, dat ik het daarginds niet langer meer kon uithouden. Zodra de duisternis begon te vallen ben ik teruggekeerd, en hierheen

gesloopen. Ik heb gezien hoe Saletta hier binnenging.

— Dat is nog geen bewijs. Hij kan wel een bezoek aan iemand anders hebben gebracht.

— Praatjes voor de vaak! riep di Bernezzo op woeste toon. Ik heb hen beiden nog geen kwartier geleden op het balkon van haar kamer gezien.

— In het donker?

— In haar kamer brandde een lamp. Ik heb hem duidelijk kunnen onderscheiden. Een ogenblik heb ik zelfs in beraad gestaan, of ik hem niet onmiddellijk zou neerschieten.

— En wat waren nu eigenlijk uw plannen, als ik vragen mag?

— Wel, die plannen hebt gij mij immers zelf aan de hand gedaan. Ik wilde hen bespieden en in het geheim nagaan en zodra ik zekerheid zou hebben, zou ik wel weten hoe ik mijn eer zou moeten wreken. Dat kunt gij gerust aan een Italiaan overlaten, graaf. Gelooft gij, dat ik dadelijk zou worden herkend?

Raffles monsterde even, bij het licht van de elektrische bol, het gladgeschoren gelaat en het rosachtige haar, dat inderhaast vrij onregelmatig gekleurd was en van kastanjebruin tot vuurrood liep, glimlachte eens en antwoordde toen:

— In het donker zoudt gij zeker niet zo spoedig te herkennen zijn, maar het oog van een echtgenote ziet scherp.

— Dat is mij ook onverschillig! riep di Bernezzo heftig uit. Als ik slechts de gelegenheid krijg, hen onbemerkt na te gaan. Wat zegt gij van de kleren?

Nu pas wijdde Raffles meer aandacht aan het uiterlijk van de vertoornde echtgenoot en hij zag dat de man zich als visser verkleed had, met een wijde broek aan, een blauwe trui, een korte, gelapte kiel, grove schoenen en een Baskische baret en hij kon een lachje niet weerhouden, toen hij antwoordde:

— Gij ziet er werkelijk prachtig uit en gij zoudt op ieder bal-masqué een prijs behalen.

— Drijf er de spot niet mee, graaf! riep di Bernezzo woedend. Gij kent mij nog niet, als gij gelooft, dat ik mij ongestraft laat beetnemen. En nu zal ik

u moeten verzoeken, deze vermomming onmiddellijk af te leggen, die geen nut meer heeft en mij verder mijn gang laten gaan. Ik ben u erkentelijk, dat gij mij in de gelegenheid hebt gesteld, mij zekerheid te verschaffen en gij kunt over mij beschikken als...

— Als ik ooit in dezelfde omstandigheden mocht verkeren? viel Raffles hem glimlachend in de rede. Daarop bestaat al heel weinig kans.

— Onder gentleman zijn er altijd wel gelegenheden te scheppen, om elkaar een dienst te bewijzen, hernam di Bernezzo. En ga nu weg, als ik u verzoeken mag, de rest gaat mij alleen aan.

— Pardon, maar met die opvatting ben ik het in het geheel niet eens, zei Raffles rustig. Gij komt onverhoeds terug, gij dreigt mijn plannen in de war te sturen.

— Uw plannen? Welke plannen? Wat bedoelt gij?

— Daarop kan ik u, helaas, niet in de brede antwoorden, graaf. Laat het u voldoende zijn als ik u zeg, dat uw onverwachte terugkeer mij zeer lastig en onaangenaam is.

— En waarom, als ik u vragen mag?

— Ik zei u reeds, dat ik daarop niet kan antwoorden. Komaan, graaf, gij moet toch begrijpen, dat men zich niet ter wille van de goede klank van uw naam zoveel moeite en opofferingen getroost als ik gedaan heb. Lieve hemel, uw boot had mij wel het leven kunnen kosten.

— Gij hebt het zelf aangeboden, hernam di Bernezzo kortaf.

— Ik denk er dan ook niet aan om mij te beklagen, maar ik wil alleen niet, dat ik door uw onhandigheid mij de vruchten zou zien ontgaan van mijn moeite.

— Daar begrijp ik niets van! riep di Bernezzo wenkbrauwfronsend. Moet dat een grap voorstellen? Als gij het niet deelt om mij te helpen, voor de duivel, waarom deelt gij het dan?

— Ten derde male en nu voor het laatst, graaf, dat is mijn klein geheim.

Een ogenblik keken de beide mannen elkaar strak aan en toen wendde di Bernezzo zich af om snel verder te gaan,

maar hij voelde vijf krachtige vingers om zijn pols en op hetzelfde ogenblik kreeg hij de gewaarwording alsof er met een speld of naald in zijn hand werd geprikt.

Hij was echter veel te driftig om daar aanstonds acht op te slaan en snauwde:

— Wat betekent dat? Waarom houdt ge mij vast? Laat mij onmiddellijk gaan als gij niet wilt dat ik geweld gebruik.

— Praat niet zo dwaas, graaf. Iemand als gij gebruikt tegen iemand als ik geen geweld, bedenk dat. Ik wil niets afdingen op uw spierkracht, maar dat is menigmaal niet voldoende.

— Maar waarom wilt ge mij tegen houden? Ik wil mijn vrouw betrappen.

— Dat zal ik wel voor u doen, graaf.

— Ik wil die Saletta neerschieten.

— Dat zal ik daarentegen niet doen, wees daar maar zeker van.

— Wilt ge nu mijn pols loslaten?

— Neen, want dan zou ik u misschien uit het oog verliezen.

— Weet gij, graaf, dat dit alles verdacht op... bedriegerij begint te gelijken?

— Gij gebruikt daar lelijke woorden die ik u niet gaarne zou nazeggen. Ik geef echter onmiddellijk toe, dat mijn plannen met u wel iets anders beoogden, dan u bij te staan in uw wraakzuchtige voornemens. Ik wil er u alleen maar aan herinneren, dat gij volstrekt niet zeker weet of uw vrouw u wel bedriegt.

— Maar die zekerheid wil ik mij juist verschaffen! riep di Bernezzo op woeste toon. En laat mij nu gaan, want anders...

Maar hij voltooide de zin niet, wankelde even, bracht snel de vrije hand aan het voorhoofd, en stamelde:

— Wat voel ik mij vreemd. Het is alsof ik duizelig word en alle vormen vervagen voor mijn blik. Wat hebt ge met mij gedaan? Zijt ge een vijand? Wilt ge mij doden?

— Daarvan is in het geheel geen sprake, graaf, antwoordde Raffles koeltjes. Gij behoeft u volstrekt niet ongerust te maken; het heeft niet veel te betekenen. Gij zult alleen maar uw be-

wustzijn verliezen, tot zolang als ik het verkies.

— Dan heb ik dus goed gezien, dan zijt gij... een bedrieger. Maar ik zal... ik zal om hulp roepen... ik zal u laten... arresteren...

De stem van de nu reeds half bewusteloze graaf was reeds zo zwak, dat hij zich ternauwernood verstaanbaar kon maken, en Raffles moest hem ondersteunen, om hem voor vallen te behoeden.

De ogen van di Bernezzo kregen een glazige uitdrukking, zijn mond hing half open, zijn lichaam werd slap, en hij zou neergezonken zijn, als Raffles hem niet behoedzaam terzijde van de weg op het gras had neergelegd, in de volkomen ondoordringbare schaduw van een rhododendron.

Raffles knielde naast hem neer, knoopte het bus open, en vond in de binnenzak een kleine portefeuille, die visitekaartjes, een paspoort, enige brieven en een paar uitnodigingen bevatte.

Hij stak de portefeuille glimlachend bij zich, waarvan hij de inhoud bekeken had bij het licht van zijn zaklantaarn, richtte zich toen op, en bood op zo voortreffelijke wijze het lokkend gekweel van de merel na, dat aanstonds in de hoge toppen der bomen enkele vogels uit hun slaap ontwaakten en antwoord gaven.

Hij wachtte enige tijd, en toen antwoordde in de verte een nachtegaal met een langaangehouden, hoge triller.

Nog een paar malen werden de seilen herhaald, en toen stond Brand, alsof hij uit de grond was verzezen, eensklaps voor Raffles, tamelijk verbaasd hem daar te vinden.

— Is alles nu al afgelopen? vroeg hij fluisterend. Dat is toch bijna onmogelijk?

— Ik ben zelfs nog niet in het hotel geweest, antwoordde Raffles op dezelfde toon. Dat is niet mijn schuld, maar dat heb ik te danken aan die daar.

Hij wees naar het roerloze lichaam van Bernezzo.

Met enkele woorden lichtte Raffles Brand in, die met een verwonderd ge-

zicht toelisterde, en daarop hoofdschuddend fluisterde:

— Dat is wat moois. Wat moeten wij nu met hem aanvangen?

— Hij moet hier natuurlijk weg.

— Maar ik kan die zware kerel onmogelijk alleen en ongezien hier weggrijpen.

— Dat begrijp ik wel. Daar heb je Henderson bij nodig. Ga gauw naar hem toe, breng hem ongemerkt hier, en zuiver het park van de tegenwoordigheid van deze lastpost. Je kunt hem gemakkelijk in de auto leggen, en hem daarin wegvoeren, zonder dat het gemerkt wordt.

— Waarheen?

Raffles dacht even na alvorens hij antwoordde:

— Het is voldoende, als hij mij vannacht maar niet lastig valt. Breng hem dus eenvoudig buiten Monte Carlo, zet

hem ergens uit de auto, laat Henderson bij hem wachten, onthoud goed de plek en keer dan dadelijk terug, om mij te komen halen mij, de juwelen en het geld, naar ik hoop.

— Kun je het veilig doen?

— Het zal niet zo gemakkelijk gaan als ik het wel gewenst had, want Salletta is op het ogenblik bij haar. Ik hoop dat hij spoedig vertrekt, en anders zal ik hem moeten wegzenden. En nu voortgemaakt, anders wordt het te laat.

Brand snelde weg in de duisternis, keerde even later terug met Henderson, die zich hoegenaamd niet verwonderd toonde, en met de hulp van de Hercules werd de bewusteloze Italiaan weggedraaid door een klein zijhek van het park, dat Raffles reeds vroeger had ontdekt, en waarvan het slot met een looper al heel gemakkelijk te openen viel.

Hoofdstuk V

HET GELD EN DE JUWELEN

Raffles keerde langs de zijweg terug naar de hoofdlaan, en volgde deze, in de richting van het terras.

Er zaten thans nog een stuk of tien gasten, en daar hij er volstrekt niet op gesteld was, dat dezen de doodgewaande Bernezzo zouden herkennen, trok hij de brede rand van zijn flambard diep in de ogen, boog zijn hoofd een weinig, en liep snel de treden van het terras op, om vervolgens de schemerachtig verlichte vestibule binnen te treden.

De eerste die hem daar tegemoet trad was de portier, en zijn vermomming was zeker zeer goed, want de man schrok hevig, en stotterde:

— Zijt gij het, mijnheer de graaf?

— In levende lijve, waarde vriend, antwoordde Raffles, en bootste op verbluffende wijze het enigszins raperige keelgeluid van de Italiaanse graaf na. Mijn vrouw is zeker op haar kamer?

De portier was een man, die al heel wat van de wereld had gezien, en hij was beducht voor een schandaal in het deftige hotel.

Hij trad al op zijn loge toe en zei gedienschtig:

— Ik zal mevrouw even mededelen, dat gij er zijt, graaf. Vindt gij het niet beter, als ik mevrouw de gravin eerst voorzichtig op de hoogte stel?

Maar Raffles hield hem glimlachend tegen, en zei:

— Dat is volstrekt niet nodig. Mijn vriend Saletta is zeker bij haar?

De portier was aan veel zaken gewend maar die kalmte verblufte hem toch wel een beetje. De echtgenoot scheen er zelfs bij te glimlachen. Maar het was een hele opluchting voor hem.

Raffles liep al naar de lift, terwijl de portier alle gelegenheid kreeg om na te denken over de vraag, hoe mevrouw de gravin die verrassing wel zou opvatten, waarbij hij ten slotte tot de overtuiging geraakte, dat zij ze wel niet onder de aangename zou rangschikken.

Maar Raffles stond reeds in het lift-hokje, dat met hem als enige passagier naar boven ging en dat hij op de tweede verdieping weer verliet.

Hij wist het nummer van de kamer zeer goed, daar hij dat reeds van te voren had geïnformeerd en een minuut later stond hij voor een deur stil en klopte aan.

De deur was zeker op slot, want hij kon de knop niet omdraaien.

Een ongeduldige vrouwenstem daarbinnen riep:

— Wie is daar? Ek kan nu niet gestoord worden.

— Ook niet door je eigen man, Rita? vroeg Raffles.

Daarbinnen klonk een schelle kreet, onmiddellijk gevolgd door een driftig gefluister, haastige schreden kwamen in de richting van de deur, een sleutel draaide in het slot om en Raffles keek nu in het doodsbleke, strakke gelaat van Rita, waarin de ogen wijd waren opengesperd.

Hij deed een stap naar voren en zij deed er twee naar achteren, terwijl zij hem strak bleef aanzien, met half geopende mond en een uitdrukking van ongeloof en zelfs van ontzetting op haar gelaat.

Raffles was binnengetreden en had de deur achter zich dicht gedaan. Met opzet hield hij zijn hoed op, om de kleur

van zijn ogen niet aanstonds te verraden.

Hij keek even rond, zag de half gevulde koffers en toen bleven zijn blikken gevestigd op Saletta, die met een verwrongen gelaat midden in de kamer stond en nu een zenuwachtig lachje liet horen, terwijl hij met uitgestoken hand op hem toekwam.

— Het doet me genoeg, Orlando, dat je weer levend in ons midden bent, zei hij op schorre toon. Je ziet ons natuurlijk zeer ontdaan, ik bedoel zeer ontutst over je plotselinge terugkeer. Wij dachten stellig dat je verdronken waart, dat het ongeluk met de boot een noodlottige afloop had gehad. Wil je me niet een hand geven?

Raffles keek hem strak aan en antwoordde langzaam:

— Niet voordat het is uitgemaakt, of jij al of niet wist, wat mij met die boot boven het hoofd hing.

— Dat zou ik geweten hebben? riep Saletta uit, terwijl hij een snelle en schuwe blik met Rita wisselde. Hoe kom je er bij?

— O, men heeft soms van die ingevingen, hernam Raffles langzaam:

Hij liet zijn blikken nogmaals door de kamer gaan en hernam:

— Werden de koffers reeds gepakt? Dat is wel wat heel vlug, vindt je ook niet?

Rita moest een paar malen slikken, voor zij op onzekere toon kon antwoorden:

— Wij wilden... ik wilde geen ogenblik langer blijven op deze plek, waar jij... dat begrijp je toch zelf wel nietwaar?

— Ik begrijp het ten halve. Saletta, ik zal je nog wel terugzien, maar ik verzoek je heen te gaan, want ik heb met mijn vrouw te praten.

Hij ging naar een stoel, nam er zijn overjas en hoed af, maakte een hoffelijke buiging voor Rita en wendde zich toen tot de gewaande echtgenoot met de woorden:

— Wat je zoeven zei, Orlando, kun je niet verantwoorden. Ik wist niets van wat je zou kunnen overkomen in die boot.

— En toch ben je deskundige? Je hadt mijn boot herhaaldelijk bezichtigd? Nu, wat kan het mij ook schelen? Ik houd je niet langer op, Luigi.

Zwijgend ging Saletta hem voorbij, en een ogenblik daarna had hij het vertrek verlaten.

Raffles wachtte tot de deur gesloten was, en wendde zich toen tot de vrouw, die nog altijd op dezelfde plek stond, als het ware verpletterd door deze plotselinge terugkeer.

Zorg dragend dat hij zoveel mogelijk in de schaduw bleef, en nog altijd met de hoed op het hoofd, begon Raffles:

— Komaan, mevrouw, stem toe, dat de verrassing goed geslaagd is

— Wat is er gebeurd? vroeg Rita op scherpe toon. Waar ben je zolang gebleven? Hoe is het mogelijk dat men je heeft kunnen redden, en dat je niet eerder bent teruggekeerd?

— Veel vragen op eens, en die ik in het kort wil beantwoorden, mevrouw. Ik heb rondgedreven op een sterk hout van mijn boot, de stroom voerde mij in de richting van de open zee, een vissersschuit pikte mij op, ver van de plek, waar het onheil plaats vond, en er ging dus heel wat tijd verloren, zoals gij wel zult begrijpen. Heb je mij erg gemist?

Rita kneep de lippen op elkaar, keek Raffles strak aan, en antwoordde toen:

— Je weet precies, Orlando, hoe ik over je denk. De vraag is dus volkomen overbodig.

— Je wilde al vertrekken?

— Zoals je ziet.

— Alleen?

— Wat doet het er toe? Zou je je er om bekommerd hebben, als je verdronken waart?

— Die opmerking getuigt niet van veel tact, en ook niet van veel liefde, madame. Maar ik neem het je volstrekt niet kwalijk, Rita. Wij weten zeer goed wat wij aan elkaar hebben, nietwaar?

— Als wij dit dan zo goed weten, waarom blijven wij dan eigenlijk bij elkaar? vroeg de vrouw, terwijl haar ogen fonkelden, en haar stem van drift trilde. Maar wat vraag ik, ik weet de reden heel goed. Je wilt mij niet laten gaan,

of anders alleen maar als een bedelares. En dat zal ik niet dulden.

— Waardoor wij weer aan het punt van uitgang terug zouden komen. Wij zullen dan ook maar niet te veel praten, madame, maar liever handelen. Mijn sleutels?

— Weet je niet waar je die gelaten hebt?

— Ik ben het vergeten, madame, de opwinding... de doorgestane angst...

— Daar liggen ze, op mijn secretaire, zei Rita kortaf.

Raffles trad op de sleutelbos toe, greep hem, en richtte zijn schreden naar een zijdeur, die toegang gaf tot de kamer van Orlando di Bernezzo.

Maar op weg daarheen viel zijn blik op het fraale lederen kistje, dat op een kleine tafel stond, en zeer waarschijnlijk de juwelen van Rita bevatte.

Hij wendde zich half glimlachend naar haar om en vroeg:

— Hadt je je juwelen willen medenemen?

— Denk je soms dat ik ze hier zou hebben achtergelaten? vroeg de jonge vrouw spottend.

— Je hebt gelijk, dat zou wel wat dwaas zijn geweest.

Raffles nam bedaard het kistje op, en liet het in de zak van zijn overjas glijden.

— Wat doe je? vroeg de jonge vrouw verrast en toornig tevens.

— Ik zorg beter voor je juwelen dan jij het zelf schijnt te doen, antwoordde Raffles laconiek.

Zij stond dicht bij hem, keek hem zwijgend aan, vertrok even de mond, haalde toen de schouders op, en wendde zich af.

Raffles echter ging de grote kamer binnen, liep regelrecht op het zware bureau toe, had het na enig proberen met een der sleutels van de bos geopend, vond er een zware portefeuille met bankpapier in, en ten slotte een chèqueboek, en tot zijn verwondering en blijdschap bemerkte hij dat de bovenste chèque in blanco reeds ondertekend was.

— Een zeer slordig heer, naar ik zie, mompelde Raffles tevreden voor zich heen.

Dit gehele toneeltje had nauwelijks vijf minuten geduurd en Raffles besloot zo gauw mogelijk aan de gehele zaak een einde te maken en te vertrekken.

Juist toen hij het bureau sloot, hoorde hij in het aangrenzende vertrek het gedempte geluid van een telefoontoestel dat men zo zacht mogelijk weer op de haak trachtte te leggen.

Hij liep naar de verbindingsdeur, maar toen hij naar binnen keek, zag hij Rita languit in een stoel uitgestrekt, bezig met het roken van een sigaret.

Zij keek hem zelfs niet aan, toen hij een ogenblik op de drempel bleef staan en haar scherp waarnam, maar vroeg, met een verveeld gezicht:

— Wat moest je met de sleutels?

— Mijn bureau openen, kindlief. En wat hadt jij te telefoneren?

— Ik? Ik ben met mijn vingers niet aan het toestel geweest.

— Niet? Dan zal ik het mij verbeeld hebben. Maar nu zal ik je niet langer ophouden, je zult wel naar bed verlangen, het is tamelijk laat.

— Ga je nog uit?

— Stel je er belang in? Ja, ik ga nog uit, en ik weet niet of ik wel zo gauw zal terugkomen. Ik heb een afspraak met een van mijn vrienden.

— Doe wat je wilt. Apropos, ga je naar die afspraak, met mijn juwelen in je zak?

Er was iets in de toon van haar stem, dat Raffles op zijn hoede deed zijn.

Hij was een te fijn opmerker, hij had te veel met lieden van allerlei slag en onder allerlei omstandigheden omgegaan, om in die toon niet iets te horen dat als bedreiging en als spot klonk.

En nu keek zij hem aan op een wijze, die weinig ruimte meer liet voor onzekerheid: zij wantrouwde hem.

Raffles begreep dat hij snel handelen moest, want in zijn binnenste zei hem een vermanende stem, dat zij het bedrog reeds doorzien had.

Hij trad dicht op haar toe en zei kortaf:

— De juwelen neem ik voor alle zekerheid mee.

— Het geld uit je bureau ook?

— Ook dat

— Je bent dus van plan mij in de steek te laten?

Raffles aarzelde nog een ogenblik, maar voor hij nog iets had kunnen zeggen, trok een gerucht buiten het park zijn aandacht.

Het was de klank van een zware autohoorn.

Hij trad vlug op het raam toe, schoof het gordijn terzijde, keek naar buiten en zag voor het hek een grote grijze auto stilstaan, waaruit een twaalfstal agenten sprongen, die zich snel langs de brede laan naar het hotel spoedden.

De vrouw had zich zelfs niet verroerd en stond, met een hand in de zijde gesteund, terwijl de andere sierlijk de sigaret vasthield, Raffles aan te zien, met een spotachtig lachje om de lippen.

Raffles liet het gordijn los en zei glimlachend:

— Madame heeft mij herkend? Vandaar die telefoon?

— Ik heb u niet kunnen herkennen, ik weet niet wie gij zijt, maar ik weet wel heel zeker, dat ge mijn echtgenoot niet kunt zijn, antwoordde Rita bedaard.

— Mijn complimenten, madame. Dan hebt gij u uitstekend gehouden. En mag men weten van welk ogenblik die zekerheid dateert?

— Van het ogenblik af, dat gij in een onbewaakte seconde mij uw ogen hebt getoond. Gij spreekt ook anders dan mijn man pleegt te doen, gij zijt groter en gij schijnt geheel en al te hebben vergeten dat gij niet met een domme gans te doen hebt, maar met een vrouw, die heel goed op de hoogte is van de stromingen in deze baai. Dat praatje van op een stuk wrakhout naar zee drijven heeft mij argwaan doen krijgen.

— Het is jammer, dat ik daar niet aan gedacht heb, zei Raffles schouderophalend.

— Jammer voor u, want op dit ogenblik zal het hotel wel reeds door de politie omsingeld zijn.

— Zodat Raffles een gevangene man is?

— Aha, heb ik het voorrecht, met

de Grote Onbekende in hoogst eigen persoon te spreken? riep Rita uit en er lag waarlijk iets als bewondering in haar schitterende ogen. Nu, dan mag ik mij zelf gelukwensen.

— Gij praat maar over mij, maar gij schijnt in het geheel geen belang te stellen in het lot van uw echtgenoot?

— Dat laat mij volkomen onverschillig. Alleen als ge mij komt zeggen, dat hij verdronken is, kunt gij op een beetje belangstelling van mijn kant rekenen. Is dat zo?

— Ik denk dat hij nu de vissen wel zal gezelschap houden, madame, antwoordde Raffles, zonder zijn ogen van haar af te wenden.

— En daarom hebt gij zijn plaats maar ingenomen? Heel schrander bedacht, maar voor mij niet schrander genoeg naar gij ziet. Gij schijnt volstrekt niet ongerust te zijn? Gij onderneemt zelfs geen poging om te vluchten?

— Aanstonds, madame. Ik heb nog al de tijd. De agenten kunnen nauwelijks binnen zijn.

— Maar zij weten waarheen zij zich moeten begeven.

— Dan heb ik toch nog minstens dertig seconden, mevrouw. Iedere overhaasting in de nabijheid van een dame is mij een gruwel. Als ik niet elegant kan vluchten, dan vlucht ik liever niet.

— Het zou u ook weinig baten, om een poging te doen, want ik ben gewapend.

Met een snelle beweging trok Rita een laasje open van de tafel, waarbij zij stond, en nam er een kleine revolver met parelmoeren greep uit.

Maar de beweging had toch een paar seconden geduurd en dat was voor Raffles voldoende.

Hij wierp een klein verguld stoeltje naar de tafel, waarbij Rita stond, het meubel raakte haar in de zijde, zij verloor even het evenwicht, Raffles was met een paar sprongen bij de deur, en draaide de schakelaar van het elektrische licht om, terwijl hij tevens de sleutel uit het slot nam.

Rita had zich spoedig hersteld en vuurde in de richting van de deurkier, maar reeds was Raffles buiten. Hij trok

de deur dicht, stak er de sleutel in, en draaide die in het slot om, in gebukte houding, terwijl de kogels boven zijn hoofd door het dunne hout van het deurpaneel vloegen.

Snel als een haas, vloog Raffles door

de schemerachtig verlichte gang, sloeg een hoek om, rende door een tweede gang, bereikte de voet van de diensttrap en vloog naar boven, stil als een kat, en vlug als een wezel.

Hoofdstuk VI

WIJLEN ORLANDO DI BERNEZZO

Het schieten had het hotel onmiddellijk in rep en roer gebracht.

De agenten verwensten uit de grond van hun hart die ontijdige schietpartij waarvan zij onmiddellijk begrepen, tenminste nadat zij de deur van de logeerkamer hadden ingetrapt, dat die fusilade er zeker niet toe zou bijdragen hen gemakkelijker op het spoor te brengen van de vluchteling.

Want aanstonds waren uit alle hoeken en gaten de logeergasten komen toelopen, misschien wel honderd in getal, sommigen reeds in nachtgewaad en die van de gehele schieterij niets begrepen.

Al die lieden, gevoegd bij de kellers, het keukenpersoneel, de kameniers de portier en de grooms, holden trap op trap af, schreeuwend en roepend en de agenten konden zich boven dit lawaai zelfs niet verstaanbaar maken.

Niemand wist precies wat er gebeurd was, behalve Rita en het schijnt wel een eigenaardig, maar zeer menselijk verschijnsel te zijn, dat men bij dergelijke gelegenheden harder schreeuwt, naarmate men minder weet.

Het spreekt vanzelf dat er onmiddellijk een razzia in het gehele hotel werd gehouden, en dat was lang geen gemakkelijke taak, want het Hotel des Anglais is zeer groot, het heeft niet minder dan 386 logeerkamers, geweldig grote wijnkelders, een uitgestrekte zol-

der, bergplaatsen van allerlei aard en dan was daar ook nog het park, ofschoon men wel met zekerheid kon aannemen, dat de bedrieger in die korte tijd geen kans zou hebben gezien het hotel te verlaten zonder te zijn opgemerkt.

Want Rita was natuurlijk dadelijk ondervraagd, de portier kwam toelopen en deze bracht eveneens zijn verslag uit.

Dit kon dus als vaststaande worden aangenomen: een bedrieger en wel niemand minder dan John Raffles, de Engelse Gentleman-Inbreker, had met weergaloze onbeschaamdheid de plaats ingenomen van graaf Orlando di Bernizzo, die diezelfde morgen zo jammerlijk verdronken was en in die hoedanigheid had hij zich meester gemaakt van een kistje met juwelen ter waarde van ongeveer vijf millioen lire en een portefeuille, waarvan Rita de inhoud schatte op een waarde van ruim een millioen lire.

Er werd dadelijk een soort drijfkracht georganiseerd, waaraan echter alleen de moedigsten deelnamen, ten getale van omstreeks veertig man, want de dames hadden zich onmiddellijk weer in haar vertrekken teruggetrokken, zodra ruchtbaar werd, wat er eigenlijk geschied was en welke naam de stoutmoedige rover droeg.

Want wel vonden velen John Raffles hoogst belangwekkend, maar een per-

soonlijke ontmoeting wilden toch verreweg de meesten het allerliefst voorkomen.

De galante houding van Raffles jegens het schone geslacht was bekend, maar zijn vingers waren zeer lang en bijna al die dames waren heel rijk en hadden kostbare juwelen bij zich.

De politie bracht zo goed en zo kwaad als het ging wat orde in de verwarring, verdeelde zich, splitste de veertig vrijwilligers in kleine afdelingen, waarna de drieffjacht begon, waaraan ook het personeel en zelfs de gérant deelnam.

Gravin Rita bewees, dat zij een moedige vrouw was, want zij was het enige wezen in rokken gekleed, dat aan de achtervolging deelnam, nadat zij haar kleine revolver opnieuw eigenhandig geladen had.

Men begon met de kelders, die allen electrisch verlicht konden worden en nadat bij alle uitgangen van het hotel wachtposten waren gezet.

De kleine troep die hier het onderzoek deed, werd aangevoerd door een brigadier van politie, een klein mannetje met een zwart snorretje en koolzwarte ogen, gewapend met een verwaarloosde dienstrevolver en vervuld van een blakende ijver.

Men keek achter alle vaten, in alle ledige kisten, men opende alle wandkasten, keek zelfs onder de geweldige wijnrekken, men liet geen hoekje ondoorzocht, maar alles was vruchteloos.

Iedere verdieping werd afzonderlijk afgezocht, van iedere verdieping iedere gang en van alle gangen iedere nis, iedere kast, ieder portaal, tot zelfs de kleine bergruimten onder de trappen.

Men bereikte ten slotte de zolder, waar zich de kleine kamers bevonden, door een deel van de inwonende kelders en andere bedienden bewoond en ook deze vertrekken werden een voor een zorgvuldig onderzocht.

Men keek er onder de bedden, men opende de kleerkasten, men bukte zich zelfs onder de grote schoorstenen, omdat Raffles nu eenmaal een man was die nergens voor stond. In de laatste kamer die men onderzocht, vond men iets, dat alle agenten een kreet van

woede deed slaken en Rita deed verbleken van kwaadheid.

Want op een tafeltje lag een stuk papier, waarop met grote letters geschreven stond:

Als aandenken aan John Raffles, alias Graaf di Bernezzo

En daaronder lag een voortreffelijk nagemaakte, dikke knevel van zwart mensenhaar.

Nog een vol half uur hield de drieffjacht aan, die zich zelfs tot boven op het dak uitstreckte, waar men, met behulp van magnesiumfakkels, de kleinste hoekjes nazocht, alsof Raffles een muis ware. Maar alles was vergeefs en ten slotte verklaarde de brigadier zich overwonnen en liet het sein «verzamelen» blazen.

De krijgsmacht verenigde zich in de vestibule, omstuwde door een aantal kellners en gasten, waaronder natuurlijk ook Rita. De brigadier beval kortaf:

— Breng mij bij de gérant. Ik moet hem mededelen, dat ons onderzoek vruchteloos is geweest; de kerel moet op de een of andere volkomen raadselachtige wijze het hotel reeds verlaten hebben, misschien zwerft hij wel ergens in het park en dat moeten wij dan ook nog met fakkels afzoeken.

Maar zover zou het niet behoeven te komen...

De portier, die op de deur van het kantoor van de gérant klopte, kreeg geen gehoor.

Hij klopte nog eens luider, draaide aan de kruk van de deur en luisterde.

— Mijnheer Mulheim! riep hij toen luid.

Een soort gebrom antwoordde hem, dat ook wel wat op kreunen leek.

Hij wendde zich verschrikt tot de brigadier en riep:

— Daarbinnen is iets niet in orde, mijnheer. Het is net of er iemand kreunt.

Volstrekt kwaadaardig van drift, baande de brigadier zich met zijn elleboog een weg door de opdringende gasten, wenkte een paar stevige agenten en met zijn drieën drukten zij, zonder

verdere omslag, het paneel van de deur in.

De brigadier stak zijn hand door de gemaakte opening en draaide de schakelaar van het elektrische licht om.

Een merkwaardig schouwspel deed zich aan zijn blik voor. Herr Mulheim, de gérant, zat in het midden van de kamer in zijn zware leunstoel, waaraan hij was vastgebonden met de zware koorden van de portières voor een tussendeur.

In zijn mond was zijn eigen zakdoek als prop gestoken. Hij was erg bleek en zag er erbarmelijk uit.

Men haastte zich natuurlijk, de man te bevrijden, die van ontsteltenis op zijn stoel zat te beven, nog een poos nadat men hem van de touwen en de doek in zijn mond had bevrijd. Broksgewijze kwam het verhaal van zijn wedervering over zijn trillende lippen:

Terwijl hij rustig in zijn kamer zat, was er eensklaps een man binnentreden, die er uitzag als een kellner, hoewel zij heel zeker wist, dat hij niet in het hotel thuis hoorde, want hij had zijn gelaat nog nimmer tevoren gezien.

Zonder een enkel woord te zeggen, en voor de gérant zelfs nog had kunnen vragen wat hij wilde, was die man op hem toegestreden, met een revolver in de vuist en had hem gedwongen op de stoel plaats te nemen, waar men hem gevonden had.

Met een enkele ruk had de indringer het sterke koord van de portières losgetrokken en daarmee de totaal vernietigde gérant op de stoel vastgebonden, maar niet dan nadat hij de deur op slot had gedraaid en de arme man diens eigen zakdoek in de mond had geduwd, om hem het schreeuwen te beletten.

Vervolgens had hij iets uit zijn zak gehaald, dat er uitzag als een varkensblaas, en hetwelk, tot diepe vernedering van de gérant, bleek te moeten dienst doen, om diens volkomen gebrek aan hoofdhaar voortreffelijk na te bootsen.

In minder tijd dan hij nodig had om het te vertellen, had de vreemde indringer met behulp van een paar stiften, die een beetje op gekleurd krijt leken,

zijn gelaatskleur veranderd, zijn wenkbrauwen licht gekleurd, waarna hij voor de spiegel vreemde gezichten ging staan trekken, telkens naar zijn gevangene kijkende, totdat zijn gelaat sprekend geleek op dat van Herr Mulheim, de dikke lippen inclusief.

Het was, zo verzekerde de Zwitser, « om er bang van te worden ».

Tenslotte had de vreemdeling hem nog eens glimlachend aangekeken, hem bemoedigend op de schouder geklopt, hem met stoel en al opgetild en ruggelings tegen zijn bureau geplaatst, zodat hij zich alleen maar voorover kon laten vallen, als hij daartoe soms behoefte mocht gevoelen, en hem toen verlaten met de mededeling, dat geen haar op zijn hoofd gekrenkt zou worden, hetgeen natuurlijk wegens zijn gebrek aan hoofdhaar een weinig ironisch moest worden opgevat.

Daarop was hij heengegaan, na hem nog eens te hebben toegeknikt, alsof hij zijn beste vriend was.

Het verhaal was vrij verward gedaan, maar wat de brigadier niet begreep, dat zag hij in ieder geval met eigen ogen, en hij begreep nu maar al te goed, dat elke poging om Raffles te vatten, gerust opgegeven mocht worden. Het zou slechts verloren moeite zijn, want het was duidelijk, dat hij reeds een half uur te voren, met de hoed en de jas van de gérant, en onder diens uiterlijk het park had verlaten, zogenaamd om de wachtposten te gaan waarschuwen.

Wat de gewaarwordingen van Gravin Rita betreft, zij laten zich beter raden dan beschrijven.

En toch, in haar wraakzuchtige gevoelens jegens de onbeschaamde rover van haar juwelen en geld, mengde zich een zekere voldoening van lage aard; het was nu in ieder geval zeker, dat de gehate echtgenoot het tijdelijke met het eeuwige had verwisseld, en dat zijn lijk thans op de bodem van de Golf van Monaco rustte.

Alles welbeschouwd was het toch niet te duur gekocht.

Zij was nu weduwe, zij kon doen en laten wat zij wilde, zij zou het grote fortuin van haar verongelukte man er-

ven en zij zou onmiddellijk vertrekken met haar minnaar, naar verre streken en daar een nieuw leven beginnen.

Niemand begreep goed de betekenis van de zonderlinge glimlach, die er al die tijd op haar lippen had gelegen, van het ogenblik af, dat de verdwijning van Raffles tot een zekerheid werd.

Het dreggen in de baai werd, op haar bevel nog diezelfde nacht bij toortslicht hervat, maar het was slechts een blote vorm en leidde natuurlijk tot niets.

Daar was men echter niet zeer verwonderd over, want in de Baai van Monaco, hoe kalm en stil ook aan de oppervlakte, staat gedurende de helft van de dag een vrij sterke onderstroom, in de richting van de kust naar zee en het was dus zeer goed mogelijk en zelfs waarschijnlijk, dat het lijk van de verongelukte Graaf di Bernezzo naar zee was meegesleept.

Spoediger echter dan de treurende weduwe verwacht had, deden zich enkele moeilijkheden voor, die zij zeker niet voorzien had en die haar dwongen, haar vertrek nog enige tijd uit te stellen.

Vervolgens namen de gebeurtenissen een zo zonderlinge keer, dat zelfs Raffles er een ogenblik door overbluft werd en die ook hij in ieder geval niet had voorzien.

Om te beginnen weigerden alle geneesheren, die daartoe door Gravin Rita werden aangezocht, zeer beslist, een acte van overlijden af te geven, hetgeen ook tamelijk begrijpelijk was.

Maar ook de rechtbank had een dergelijk stuk moeten weigeren, de termijn zou pas over geruime tijd sluiten; men moest eerst afwachten, minstens twee weken lang, of de golven het lijk van de verdrinkene niet aan land zouden spoelen.

Zeker, de rechtbank gaf toe, dat graaf Orlando di Bernezzo hoogstwaarschijnlijk, ja bijna zeker verdrongen zou zijn.

Maar zolang men zijn lijk niet gezien had, kon er geen sprake zijn van het uitreiken van een bewijs van overlijden, althans niet binnen een bepaalde tijdsuur.

Machteloos moest Gravin Rita zich daarin schikken.

Er was dus ook geen sprake van, dat het testament geopend of liever ten uitvoer gebracht kon worden, want Rita kende de inhoud zeer goed. Maar daarbij bleef het niet.

Het menselijk leven schijnt van toevalligheden letterlijk aan elkaar te hangen.

Een van die toevalligheden wilde, dat het fijne injectiespuitje, waarmede Raffles di Bernezzo bewusteloos had gemaakt, zijn plicht maar ten halve had kunnen doen, en was afgeschampt op de stijfgesteven manchet van de Italiaan.

Nu had di Bernezzo zeker verscheidene slechte eigenschappen, maar hij was sluw

Hij kwam uit zijn bewusteloosheid bij lang voor de tijd waarop dit eigenlijk had behoren te geschieden. Hij bleef zich echter bewusteloos houden en bij de eerste de beste gelegenheid, voor Brand er op verdacht was, wist hij te ontsnappen, en koos het hazenpad.

Anderhalf uur nadat dit geschied was, nam de politie te Monaco een man in arrest, met een gladgeschoren gezicht en bemorste en schamele visserskleren en rood haar, die stijf en strak volhield, dat hij niemand anders was dan Graaf Orlandi di Bernezzo, ofschoon hij het door geen enkel bewijs staven kon.

Die man dreigde een beroerte te krijgen van drift, toen men aan zijn identiteit twijfelde.

In het holste van de nacht, volgend op de ontsnapping, liet de politie Gravin Rita halen.

Zij werd met de vreemdeling geconfronteerd, maar herkende de roodharige niet, verklaarde dat zij hem nooit gezien had, en verzekerde, dat hij een bedrieger moest zijn.

De letterlijk schuimbekkende Italiaanse graaf werd in het cachot opgesloten, onder beschuldiging van poging tot oplichting.

De helft van alle inwoners van Monaco was er heilig van overtuigd, dat die roodharige bedrieger en John Raffles een en dezelfde persoon moesten zijn.

Hoofdstuk VII

DE KLUCHT DER VERGISSINGN

Toen Raffles dit verbluffende feit vernam, zat hij met Brand in de fraai ingerichte eetzaal van het «Hotel Central», waarvan men een verrukkelijk uitzicht had over de gehele baai.

De roof van de juwelen en het geld behoorde voor hem reeds tot een verleden avontuur, maar dit nieuwe voorval had zijn algehele aandacht en Raffles, die zelfs niet spoedig glimlachte, lachte voor het eerst sinds lange tijd luid op, toen hij het bericht in het ochtendblad van de «Matin» las, welk blad tijdens het seizoen met een afzonderlijke editie in Monaco voorkomt.

Brand, die er nog altijd een weinig verslagen uitzag, keek verrast op en vroeg:

— Wat is er? Hoor ik je lachen, Edward?

— Dat verwondert je, amice? Er is thans alle reden toe.

Raffles keek eens om zich heen, vergewiste zich, dat de andere gasten veel te ver af zaten om hem te kunnen horen en vervolgde op zachte toon:

— Wat denk je dat er gebeurd is? Maar neen, raad er maar niet naar; je kunt het toch onmogelijk vinden. Graaf di Bernezzo is uit de dode herrezen, heeft zich naar het politiebureau begeven en...

— Zijn vrouw heeft hem vergiffenis geschonken, hij haar en het paar gaat een nieuwe en gelukkige tijd tegemoet, vulde Brand de zin aan.

— En de politie heeft hem in het cachot geworpen, wegens poging tot oplichting en voorbedachtelijk bedrog.

— Het is toch niet waar?

— Het is de zuivere waarheid.

— Ik dacht dat iets dergelijks alleen

in blijspelen voorkwam, bij voorkeur in Amerikaanse! riep Brand verbluft uit. En dat alles is mijn schuld. Ik had de man niet uit mijn handen moeten laten glippen.

— Beschuldig je zelf niet nodeloos, Charles. In de eerste plaats is het mijn schuld; ik had mij niet zo moeten overhaasten. Maar laten wij liever het toeval beschuldigen, dat hier de hand in het spel heeft gehad. Trouwens, eenmaal had ik hem toch weer moeten vrijlaten en dan zou zich dit voorval toch immers hebben afgespeeld, alleen maar een beetje later.

— Maar zijn vrouw, Edward, zijn vrouw. Zij hebben haar toch zeker laten roepen? Zij moet hem toch dadelijk herkend hebben?

— Het eerste is waar, maar herkend heeft zij hem niet.

— Dat wil natuurlijk zeggen, ze heeft hem niet willen herkennen.

— Natuurlijk. Die vrouw is in de laatste dagen heen en weer geslingerd tussen allerlei aandoeningen, tussen hoop en vrees, al was die hoop niet van de edelste soort. Zij is er wanhopig onder geworden en zij denkt nu waarschijnlijk dat, als zij maar hardnekkig blijft volhouden, die man met zijn rood haar en glad geschoren gezicht zonder legimatiepapieren en zonder geld, gekleed in een visserspak niet te kennen, dat dan alles nog gered kan worden. O, een vrouw is tot wonderlijke dingen in staat, als men haar eenmaal tegenstreeft.

— Maar dat is een krankzinnig plan, Edward.

— Minder krankzinnig dan op het eerste gezicht lijkt. Welk bewijs kan hij aanvoeren? Men ziet hem verdrinken...

Zij houdt zich thans alleen maar zo, in haar wanhoop. En dan later, als men hem wel weer vrij zal moeten laten, dan zijn er wel middelen, om hem voor goed te doen verdwijnen.

— Gelooft u werkelijk dat ze in staat is daartoe over te gaan? riep Brand verschrikt uit.

— Ik acht een vrouw als Gravin Rita daartoe heel wel in staat, en Saletta zeker. Ben je dan helemaal vergeten, wat er aan de wedstrijd voorafging? Zij zonden hem immers kalm de dood in.

— Bernezzo zou dus in levensgevaar verkeren, denk je?

— Ik zou tenminste niet graag in zijn schoenen staan. Is hij eenmaal uit de weg geruimd, dan kan zich nooit meer een Bernezzo komen aanmelden, vals of echt en men zal haar de erfenis wel moeten uitbetalen.

— Zulk een vreemde, ingewikkelde geschiedenis heb ik mijn gehele leven nog niet bijgewoond, zei Brand na enige tijd hoofdschuddend. Waar moet dit alles op uitloopen?

— Daar ben ik zelf nieuwsgierig naar, Charles, en daarom blijven wij nog een paar dagen hier, ofschoon het wellicht veiliger zou zijn, maar liever spoedig met de buit een goed heenkomen te zoeken.

— Ik denk nog aan andere mogelijkheden, Edward. Veronderstel eens dat men die zogenaamde bedrieger weer op vrije voeten stelt, wat toch vroeg of laat moet gebeuren.

— Waarschijnlijk zeer vroeg, amice. Men zal menen met een ongevaarlijke gek te doen te hebben en in ieder geval zou de politie haar boekje te buiten gaan, als zij iemand zo lang opgesloten hield, alleen omdat hij beweert, iemand anders te zijn.

— Goed, ik neem dus aan, dat hij weer in vrijheid is. Hij komt je tegen, hij herkent jou als de man, die hem aanbod, zijn rol te vervullen en die hem naderhand bewusteloos heeft gemaakt, en de poppen zijn aan het dansen.

— Een zeer juiste opmerking, waarmee ik ook wel degelijk rekening zal houden, Charles! antwoordde Raffles zacht, terwijl hij met het zilveren lepelje behoedzaam roerde in de kop thee die de kelner een ogenblik geleden voor hem had neergezet. Ik zou natuurlijk ons spel dadelijk bederven, als ik zulk een ontmoeting mogelijk maakte. Wij zullen daarom maar liever zo gauw mogelijk dit hotel verlaten en wij nemen onder een ander uiterlijk elders onze intrek.

— Zou men di Bernezzo niet toestaan het bewijs te leveren, dat hij inderdaad de verdronken gewaande graaf is?

— Natuurlijk zal men dat toestaan, maar wie zal hem in 's hemelsnaam willen geloven? Ga eens met jezelf te rade; hij heeft geen sleutels meer, zijn portefeuille is hem ontnomen, hij heeft geen zwart maar rood haar, hij heeft geen knevel, hij is als een visser gekleed, en ten slotte zal hij een verhaal opdissen, zo romantisch, dat men hem in het gezicht zal uitlachen. Die verwisseling met een onbekende X, die prik in de hand, die romantische ontvluchting niemand zal er geloof aan willen hechten.

— Ik zou toch wel willen opmerken, dat zijn haar niet eeuwig rood blijft, maar binnen enkele weken weer verkleurd tot zwart, dat hij in dezelfde tijd zijn snor weer kan laten aangroeien en dat dan toch zijn bedienden, het hotelpersoneel, hem moeten herkennen.

— En toch vrees ik, Charles, dat dat niet eens voldoende zal zijn, hoe zonderling het je ook moge toeschijnen.

— Dan ziet het er inderdaad voor die arme di Bernezzo heel lelijk uit. Dan kan hij niets bewijzen, tenzij hij zijn papieren terug krijgt, en wie zou hem die moeten leveren?

— Ik bijvoorbeeld.

— Jij?

— Waarom niet? Ik heb op het ogenblik in mijn portefeuille voldoende papieren op zijn naam, om hem aanstonds weer in al zijn rechten te her-

stellen, o.a. een behoorlijk geviseerde en door hem zelf getekende pas.

— Dat is waar ook! riep Brand op levendige toon. Wat denk je dan nu te doen?

— Ik denk, dat ik die man weer aan zijn rechten ga helpen. Ik heb hem bestolen en dat is voldoende. Ik zei al reeds, dat hij mij niet bijzonder sympathiek is, maar dat is geen reden om hem voor zijn gehele leven als het ware tot een paria te stempelen. Hij zou misschien zelfs domme dingen doen, geweld willen gebruiken, het is beter dat ik dat maar voorkom.

Raffles stond op, keek een ogenblik door het raam naar buiten, waarbij zijn ogen een zonderlinge, dromerige uitdrukking kregen en vervolgde op zachte toon:

— Komaan, Charles, sta op en ga met mij mee, dan zullen wij de toebereidselen maken voor mijn plannetje. Wij zullen ons slachtoffer niet langer in gevangenschap laten; ik ben bijna moreel verplicht hem daaruit te bevrijden, want alles welbeschouwd, ben ik toch degene geweest, die hem door mijn voorstel in die onaangename positie heeft gebracht. Ik ben het dus wel half en half verplicht hem weer daaruit te redden.

Raffles en Brand verlieten het hotel, voorzien van een klein handvalies en begaven zich naar het buiten de stad liggende logement, waar Henderson, de reus, zijn intrek had genomen, en daar op de afloop van het gehele avontuur wachtte met het geduld van een kat en zich vermakend met vissen in een nabij gelegen, kleine kreek.

Desnoods zou hij daar tot de jongste dag gewacht hebben, wanneer Raffles het hem had verzocht.

In de kamer van Henderson nu, vermomde Raffles zich tot een eerwaardig, witgebaarde grijsaard, met een bril met lichtblauwe glazen op de neus, een weinig gekromd door de ouderdom en in een eenvoudige, zwarte jas gestoken die hem veel magerder deed schijnen dan hij inderdaad was.

Het werd op deze wijze bijna twee

uur in de namiddag, alvorens Raffles zich in een ouderwets huurrijtuig, dat kraakte en schommelde als een schip op wildbewogen baren, een der laatste fiacres van heel Monaco, naar het hoofdbureau van politie kon rijden, waar hij te woord werd gestaan door een zwaar-gebouwd commissaris, aan wie hij zijn verlangen te kennen gaf, Graaf di Bernezzo een ogenblik te mogen spreken.

De commissaris keek hem een ogenblik strak aan en zei:

— Di Bernezzo? Bedoelt gij de man, die zich daarvoor uitgeeft?

— Ik bedoel de graaf zelf, mijnheer, antwoordde Raffles glimlachend. Hij is het werkelijk en ik kan het bewijzen, want hij heeft, toen hij zich in de schipperskieren stak, in mijn huis zijn papieren achtergelaten. Ik heb ze bij me en wil ze hem teruggeven.

De commissaris rees half van zijn stoel op, zeer verbaasd, en barstte toen uit:

— Wat vertelt ge me daàr nu? Zou het dus werkelijk waar kunnen zijn?

— Gij kunt het immers Graaf di Bernezzo zelf vragen.

— Dat zijn praatjes! Wat zou mij dat helpen? Hij zelf blijft er natuurlijk bij, dat hij inderdaad de vermiste graaf is.

— Hij is het ook werkelijk, mijnheer de commissaris, hernam Raffles op zachte, overredende toon. Ik heb zijn paspoort bij mij; zijn portret staat er in en ook dat van zijn vrouw, Gravin Rita.

— Laat zien! zei de commissaris kortaf.

Raffles haalde de portefeuille te voorschijn, die aan di Bernezzo had toebehoord, nam er het paspoort uit en reikte het zwijgend aan de commissaris toe.

Deze sloeg het open, bekeek even de beide portretten en zei toen op grommende toon:

— Zou het dus waarachtig waar zijn? Dit is stellig de dame, die ik vannacht hier heb ontboden, maar ik zeg u, mijnheer, dat zij de man in het geheel niet herkende.

— Daar zal zij dan wel haar redenen voor gehad hebben, mijnheer, zei Raffles op dezelfde zachte toon, terwijl hij de blauwe bril een weinig verschoof. Ziet gij, er zijn getrouwde vrouwen in overvloed, die maar al te gaarne de gelegenheid zouden aangrijpen, haar echtgenoot te verloochenen. Ditmaal is er een man in het spel.

— Zo... zo... mompelde de commissaris, terwijl hij met een dik blauw potlood driftig op de tafel trommelde. Maar dan is het mij onbegrijpelijk, waartoe die gehele comédie, die dwaze verkleedpartij, eigenlijk diende.

— Moest gij dat volstrekt begrijpen, alvorens de graaf in vrijheid te stellen, mijnheer? vroeg Raffles.

— Dat is niet strikt noodzakelijk, alles welbeschouwd, bromde de politiebeambte. Ik zal...

Op dat ogenblik trad er een agent binnen, die salueerde en zei:

— Chef, daar is de kapper, die de arrestant genoemd heeft als de man, die hem zijn snor heeft afgeschoren. En de drogist, die het haarkleurmiddel heeft verkocht, wacht al tien minuten hiernaast.

— Mooi, dan kan de zaak onmiddellijk worden uitgemaakt! riep de commissaris op levendige toon. Laat de kapper en de drogist hier komen en breng dan onmiddellijk de arrestant binnen.

Een ogenblik later traden twee mannen het vertrek binnen, wier beroep aanstonds op hun gelaat te lezen viel.

Nauwelijks stonden zij daar, of een andere deur ging open en di Bernezzo werd binnengeleid door twee stevige agenten, die hij echter aanstonds van zich afschudde, met een woedende beweging, om op de kapper te wijzen en uit te roepen:

— Dat is de man die mijn knevel heeft afgeschoren. Herkent gij mij niet, mijnheer? Gij zult het toch niet loochenen, dat ge mij herkent?

In plaats van te antwoorden, haalde de aangesprokene een valse knevel van zwart haar te voorschijn, zoals die op het toneel wel worden gebruikt, duwde

hem de verraste graaf onder de neus, keek hem even aan en zei toen eenvoudig:

— Dat is de heer, die vooreergisteren door mij zijn knevel heeft laten afscheren.

— En ik verkocht hem het haarkleurmiddel! riep de drogist uit. Ik zie dat het haar vlak boven de wortel al weer zijn oorspronkelijke kleur terug krijgt.

Raffles trad nu te voorschijn, stak de verblufte Bernezzo zijn portefeuille toe en zei:

— En hier zijn uw brieven, graaf. Dát is uw pas. En nu heeft men mij hier zeker niet meer nodig; ik heb het buitengewoon druk.

En voor de commissaris, die in de hoogste verbazing het toneel had gadeslagen, nog iets had kunnen zeggen, had Raffles het vertrek reeds verlaten, om zodoende aan alle lastige vragen te ontkomen.

Het was omstreeks negen uur in de avond en zeer druk in de prachtige tuin van het Casino, waar een militair muziekkorps een uitvoering zou geven en waar ook gedanst werd.

De tuin was zeer helder verlicht, overal stonden tafeltjes, de wijn fonkelde in de glazen, de champagne bruiste, heldere vrouwenlachjes klonken, diamanten schoten vonken in de stralen van het elektrische licht, blanke schouders glansden mat in het schijnsel der booglampen.

Raffles en Brand, in rok gekleed, zaten een weinig afgezonderd, op een donker plekje, vanwaar zij een uitstekend gezicht hadden over een groot gedeelte van de tuin en de dansvloer en de kellner had hun juist een fles van die heerlijke Italiaanse landwijn gebracht, die nergens anders zo goed schijnt te smaken als op deze plek, toen Raffles op zachte toon zei:

— Ik zie daarginds, als ik mij niet vergis, Luigi Saletta zitten. Neen, een weinig meer links, naast die grote, rosblonde vrouw, die zo in het oog vallend met hem koketteert.

Brand zocht even met zijn blikken rond, kreeg Saletta in het oog en zei zacht:

— Hij is bleek en hij schijnt nog al opgewonden te zijn. Zou hij alles al afweten van de vrijlating en het persoonsherstel van di Bernezzo?

— Natuurlijk weet hij dat reeds lang. De bladen zijn met extra-edities uitgekomen en ik moet zeggen, dat zij ditmaal bijna de werkelijke toedracht van de zaak meedelen. Bijna, want ook di Bernezzo heeft niet alles losgelaten wat hij weet, zeker om zijn eigen figuur zoveel mogelijk te redden.

— Ze zoeken nu ijverig naar je! fluissterde Brand.

— En ze zullen mij waarschijnlijk niet vinden, merkte Raffles glimlachend op.

— Blijven wij nu nog lang hier?

— Ik zou wel graag de afloop willen zien.

— Waartoe? De echtgenoten hebben zich toch met elkaar verzoend.

— Gelooft dat vooral niet, Charles. Dat is maar schijn. Neen, di Bernezzo voert iets in zijn schild, daar ben ik vast van overtuigd. Hij is er de man niet naar om het hierbij te laten. Maar als men van de duivel spreekt... daar komt hij zelf aan, in gezelschap van een paar vrienden.

Inderdaad, van de kant van het Casino naderde di Bernezzo.

Hij was in rok gekleed, onberispelijk, met een gardenia in het knoopsgat, het rode haar schuilgaande onder een grote, slappe, zwarte hoed en reeds tekende zich op de bovenlip alweer de schaduw van zijn knevel af.

Hij liep met rustige stappen voort, opgewekt pratend met zijn beide vrienden.

En wat er volgde, geschiedde zo snel, dat Brand en Raffles nauwelijks wisten wat er gebeurde, toen alles al was afgelopen.

Di Bernezzo had even rondgekeken en kreeg Saletta in het oog.

Heel even vertrok zijn gelaat krampachtig, maar volmaakt rustig ging hij naar het tafeltje, nog altijd met zijn beide vrienden aan zijn zijde, nam hoffelijk de hoed af voor de beide dames en wierp een van zijn witte handschoenen in het gelaat van Saletta, die instinctmatig halverwege was opgerezen.

Saletta uitte een onderdrukte kreet en het volgende ogenblik kletste de hand van de beledigde echtgenoot hem met zoveel kracht in het gelaat, dat Raffles en Brand de slag duidelijk konden horen, ofschoon zij wel vijftien meters verder zaten.

Saletta scheen zich op di Bernezzo te willen werpen, maar dadelijk kwamen er enige van zijn kennissen toeschieten die hem tegen hielden.

Raffles zag hoe Saletta met een woeste beweging een kleine portefeuille uit zijn binnenzak rukte en di Bernezzo een kaartje toestak, die het dadelijk met zijn eigen visitekaartje beantwoordde.

Onmiddellijk daarna, na de beide dames, die zeer verschrikt waren, nogmaals hoffelijk te hebben gegroet, verwijderde di Bernezzo zich.

Het gehele voorval had zeker nog geen vijftien seconden geduurd.

Brand keek Raffles ernstig aan en zei zacht:

— Hadt je die afloop verwacht?

— Eerlijk gezegd niet geheel en al. Eigenlijk dacht ik meer aan... sluipmoord.

— Dat wordt natuurlijk een tweegevecht?

— Wat een vraag. Denk er aan, dat wij in het Zuiden van Frankrijk zijn en dat die beide mannen Italianen zijn.

— En... de vrouw?

— Nu, di Bernezzo zal natuurlijk wel hebben ingezien, dat een verder samenleven met haar onmogelijk is.

— Dan zouden dus haar berekeningen falen.

— In ieder geval. Doodt de minnaar de echtgenoot, dan zal zij zeker zijn fortuin niet erven, want hij heeft natuurlijk zijn testament veranderd. En in het

omgekeerde geval zal zij onmogelijk bij hem kunnen blijven, hij zal haar van zich afwerpen. Maar kom, laten wij heengaan, ik heb geen lust meer om nog langer hier te blijven.

Langzaam verlieten de beide vrienden het helder verlichte terras van het Casino en begaven zich naar hun hotel, om alles voor de terugreis in gereedheid te brengen.

De volgende ochtend, in alle vroegte, toen de zon zelfs nog niet boven de kim was verrezen, had het tweegevecht plaats op een eenzaam plekje van de kust, vlak bij de Italiaanse grens.

Er werden vier kogels gewisseld, op een afstand van twintig passen, en de vierde kogel velde Saletta.

Men nam hem zwaargewond op en hij werd in een gesloten auto zo spoedig mogelijk over de grens gevoerd en in een ziekenhuis opgenomen.

Twee uren later vertrok di Bernizzo uit Monaco... alléén.

Zijn echtgenote bleef nog een paar dagen en vertrok toen eveneens, bleek, verslagen, in gezelschap van haar kamener.

En nog geen veertien dagen later werd de scheiding uitgesproken.

Toen Raffles er van las, in zijn huis te Londen, zei hij glimlachend tot Brand:

— Er is dus eigenlijk maar één persoon, die althans zij heeft gesponnen bij deze gehele zaak, en dat ben ik.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE ZILVERZWENDEL

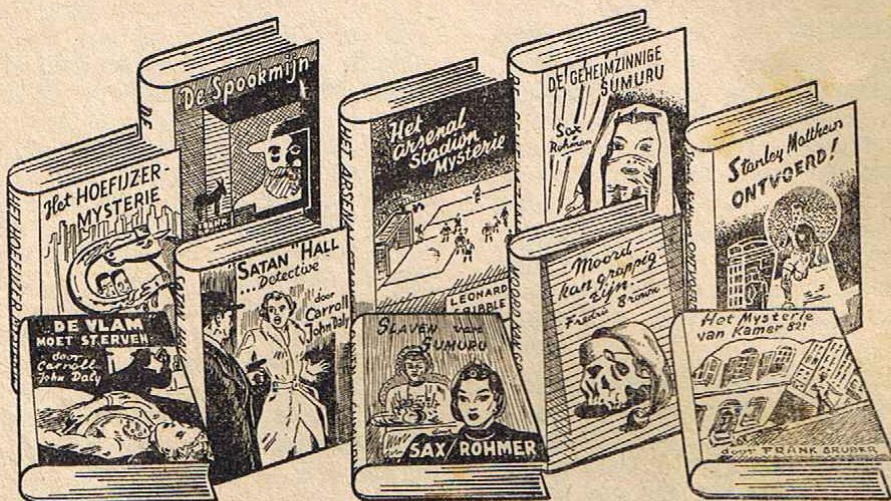
10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mystery — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266